

GLASNIK

Broj 3, 2013.

reformacije

Pripremanje NARODA

Molitveni tjedan, od 6 - 15. prosinca 2013.

Odabrana generacija 4

Biti odabran ne znači biti kruto učahuren, već u potpunosti predan Bogu

Stjegonoša 8

Bog je stavio zastavu slobode u naše ruke – hoćemo li je uzdići visoko?

Promjena u načinu prehrane 12

Bog ima savršen plan za naše dobro – zašto se miješati u mudrost Njegove providnosti?

Smokvino lišće ili janjeće krzno 16

Svojim vanjskim izgledom najčešće pokazujemo što nam je u srcu

Plava vrpca 20

Odijevanje pred Kristov dolazak

Svetkovanje subote 24

Posvećenost obuhvaća pravilno korištenje svetih trenutaka Gospodnjeg dana

Raditi, jer dolazi noć 28

Duhovna lijenost može biti smrtonosna za našu duhovnost. Vrijeme je da ustanemo na rad!

Molitva za pripremu

Kad s roditeljima pođu na neko duže putovanje, djeca često postavljaju pitanje: „Hoćemo li uskoro stići?”

Kao Božja djeca i mi na sličan način trebamo radozno pitati: „Stižemo li uskoro našem cilju? Nije li upravo pred nama trenutak kad će naš Gospodar doći i uvesti nas u nebeski Kanaan?”

To ovisi o tome koliko se mi osjećamo ovisnima o Njemu i koliko Mu se predajemo u svom srcu. Koliko smo prisno povezani u ljubavi našeg Spasitelja? Koliko nam je drag razgovor s Njim i o Njemu? Koliko se djelovanje Njegove milosti praktično ogleda u našem svakodnevnom životu? Kako odražavamo Njegov lik?

Još jedna godina prolazi i doživjeli smo još jedan Molitveni tjedan. Imamo mnogo razloga za zahvalnost Bogu. Gospod zaista ne želi da na kraju još jedne godine izađemo pred Njega, a da u našem karakteru ne dođe do toliko željene promjene i sličnosti Kristu. Molimo se najusrdnije da tijekom ovog Molitvenog tjedna to bude odluka svakoga od nas!

Imajte na umu i sljedeće:

Subota, 14. prosinca, bit će dan molitve i posta.

Nedjelja, 15. prosinca, bit će dan zahvalnosti i posebnih priloga za nove misije.

Nemojte zaboraviti na one koji su odvojeni od molitvenih domova i usamljeni, te se potrudite ne samo dostaviti im Molitvene propovjedi nego ih i čitati s njima.

„Ljubazni! Sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza što ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bit ćemo kao i on, jer ćemo ga vidjeti kao što jest. I svaki koji ovaj nad ima na njega, čisti se, kao i on što je čist.” – 1. Ivanova 3:2,3.

GLASNIK reformacije

Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LX
Broj 3.

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Aleksandar Spasovski

Grafička priprema:
Daniel Poropat

Prevela: Sabina Poropat

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve širom svijeta.

GLASNIK REFORMACIJE

Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
e-mail: info@rpsad.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

Pripremanje naroda

Govoreći jezikom simbola, prorok Malahija kaže da će pred drugi Kristov dolazak doći Ilija, veliki reformator, kako bi obratio „srca otaca k sinovima, i srce sinova k ocima” (Malahija 4:6). Ovdje vidimo djelo buđenja i reformacije koje treba započeti u obitelji.

„Poučavati roditelje kako da njeguju religiju u svojoj obitelji, sveta je dužnost onih koji ovom svijetu objavljuju posljednju poruku milosti. Veliki reformacijski pokret mora započeti predočavanjem načela Božjeg zakona upravo očevima, majkama i djeci. Kad izložite zahtjeve zakona i kad se ljudi i žene osvjedoče da je pokoravanje Božjem zakonu njihova dužnost, objasnite im i odgovornost koju preuzimaju ovakvom odlukom ne samo za sebe, nego i za svoju djecu. Pokažite im da je poslušnost Božjoj Riječi naša jedina zaštita protiv zala koja svijet odvlače u propast (6. Svjedočanstvo str. 112).

U pripremi za prvi Kristov dolazak, u proročanstvu najavljeni Ilija kog je Isus poistovjetio s Ivanom Krstiteljem (Matej 11:11-14) išao je „naprijed pred Njim u duhu i sili Ilijinoj da obrati srca otaca ka djeci i nevjernika ka mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod spreman” (Luka 1:17).

Isto tako, Božja zajednica u ovim posljednjim danima ima zadatak pripremiti jedan narod za drugi Kristov dolazak u slavi. Kao pobornik „reformi” i „obnova” najavljenih u proročanstvu, zajednica je dužna pažnju javnosti obratiti na božanske institucije uspostavljene još u Eđenu: brak prema božanskim načelima (Postanak 1:27), prvobitnu čovjekovu prehranu (Postanak 1:29), i svetkovanje sedmog dana – subote

(Postanak 2:1-3). To su institucije koje se moraju obnoviti u procesu pripreme odabranog naroda za doček Gospoda u slavi.

Govoreći o djelu koje treba izvršiti prije završetka vremena milosti, apostol Petar naglašava: „Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od grijeha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega, i da pošalje naprijed narečenoga vam Krista Isusa, kojega valja dakle nebo primiti do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima svih svetih proroka svojih od postanja svijeta.” (Djela 3:19-21)

Ovdje imamo:

1. Pokajanje – žaljenje zbog počinjenih grijeha i odbacivanje istih
2. Obraćanje – obnovljenje svojeg uma da iskustvom poznate što je „dobra i ugodna i savršena volja Božja” (Rimlj. 12:2).
3. „Brisanje grijeha” kao bitan uvjet za primanje „osvježenja” = krštenje Svetim Duhom (kasna kiša) pred završetak Božjeg djela na Zemlji.

Apostol ovdje objašnjava da Krist neće doći „do onoga vremena kad se sve popravi” (Djela 3:21).

Prema tome, u ovom vremenu, pred sam Kristov dolazak na nebeskim oblacima, Bog poziva ljude koji će pripremiti narod da opstane u veliki dan pohođenja. Isto ono što je u svoje vrijeme učinio Ivan Krstitelj treba se izvršiti i u ovim posljednjim danima. Poruke za svoj narod Gospod je uputio preko oruđa koje je sam izabrao i On želi da svi poslušamo savjete i opomene koje nam upućuje. Poruka upućena pred početak Kristove javne službe bila je: „Pokajte se”, carinici i grešnici, pokajte se farizeji i saudiceji, „jer se približi carstvo nebesko” (Matej

3:2). Naša poruka ne treba biti: „Mir je i sigurnost” (1. Solunjanima 5:3). Kao narod koji vjeruje da je Kristov dolazak pred vratima, mi trebamo objavljevati određenu poruku: „Pripravi se, Izraele da sretneš Boga svojega!” (Amos 4:12)

„Naša poruka mora biti neposredna kao što je bila i Ivanova. On je neustrašivo ukoravao kralja Heroda i Herodijadu za njihovo bezakonje. Iako mu je zbog toga i sam život bio u opasnosti, nikad nije dopuštao da istina gubi svoju snagu na njegovim usnama. Istom takvom revnošću mora biti praćen i naš rad u ovom vremenu posljednjem.

„U ovim danima gotovo sveopćeg otpadništva, Bog poziva svoje vjesnike da objavljuju Njegov zakon u duhu i sili Ilije proroka. Kao što je Ivan Krstitelj, pripremajući narod za prvi Kristov dolazak, skretao pažnju svojih slušatelja na propise Deset Božjih zapovijedi, tako i mi trebamo jasno i određeno objavljevati poruku: „Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova”. S usrdnošću koja je bila karakteristična za proroka Iliju i Ivana Krstitelja i mi se moramo truditi pripremati put za drugi Kristov dolazak.” (Komentari biblijskih tekstova, str. 425)

Neka nam Gospod podari svoju čudesnu milost da se kao narod pripremimo za Njegov skori dolazak!

Odabrana generacija

Odabrano iz spisa E. G. White

Mi trebamo biti osobit narod, odvojen od ovog svijeta. Promatraju nas oči mnogih u svijetu koji nas i ne poznaju. Oni koji znaju nešto o učenjima koja deklarativno ispovijedamo ništa ne znaju o utjecaju te vjere na naš karakter. Oni budno prate kakav utjecaj širimo oko sebe i kako se odnosimo prema nevjernicima. Nebeski anđeli također s pažnjom gledaju na nas. „Jer postasmo gledanje i svijetu, i anđelima i ljudima.” (1. Korinćanima 4:9)

Ne iznenađujte se onim što vidite

„Zar nema dovoljno primjera svuda oko nas koji tako očividno ukazuju na opasnosti koje prijete na svakom koraku? Zanemareni obiteljski oltari i razoreni domovi na sve strane mogu se vidjeti kao tužni ostaci tragičnog brodoloma u životu mnogih. Razvrat i nečuveno odstupanje od načela sve češće

uzimaju maha. Naglo se množe upravo oni grijesi zbog kojih je Bog morao uništiti svijet potopom, a Sodomu i Gomoru vatrom. Približavamo se kraju. Bog dugo podnosi izopačenost stanovnika ovog nepokajano svijeta, ali njihova kazna zbog toga nije ništa manje neizbježna. Oni koji tvrde za sebe da predstavljaju svjetlost ovom svijetu zaista trebaju odstupati od svakog bezakonja i poroka. Isti onaj duh koji je ustajao protiv istine u Kristovim danima ispoljava se i danas. U nedostatku biblijskih argumenata, oni koji Božji zakon proglašavaju nevažećim izmišljat će laži i klevete da ocrne i izlože ruglu karakter onih koji rade za Gospoda. Tako su postupali s Iskupiteljem svijeta; tako će postupati i s Njegovim sljedbenicima. Vijesti koje nemaju nikakve osnove raznosit će se i prikazivati kao istina.” (5. Svjedočanstvo, str. 567)

Imajmo na umu: kao kršćani trebamo biti slični Kristu

Prilagođavanje takozvanih kršćana ovom svijetu prava je sramota za vjeru koju ispovijedaju, sramota za Božje djelo. Oni tvrde da su izašli iz svijeta, da su se odvojili od onih koji traže ovozemaljska zadovoljstva, a ipak su im toliko slični u odijevanju, u razgovorima i postupcima da se između njih ne vidi nikakva razlika. Dok se nalaze u snazi i zdravlju, mnogi svoje Bogom dano vrijeme i sredstva posvećuju ukrašavanju svog jadnog smrtnog tijela, zaboravljajući da ih u svakom trenutku doticaj Božjeg prsta može baciti u bolesničku postelju i u smrt. Međutim, kad se približe svojoj posljednjoj promjeni, kad ih spopadnu teški bolovi i strah od smrti, tek onda se u njima budi sudbonosno pitanje: „Jesam li spreman za smrt? Kako ću se pojaviti na Božjem sudu i velikom ispitu?” Ako ih tad zapitate što misle o ukrašavanju svoje vanjštine

i o pripremi za susret s Bogom, reći će vam da bi, kad bi se mogli vratiti u prošlost, popravili propuste učinjene u svom životu, izbjegavali ludosti ovog svijeta, svoju taštinu i oholost te živjeli na slavu Bogu, ostavljajući primjer svima oko sebe.

Zašto je tako malo onih koji se brini o svojem vječnom dobru, tako malo njih koji se pripremaju za svoju posljednju promjenu? Zemlja ih privlači, njihovo bogatstvo im se čini vrijedno pažnje i uvažavanja. To u potpunosti obuzima njihov um i nemaju vremena pripremiti se za nebo. Sotona je uvijek spreman uvlačiti se sve dublje u njihove teškoće i probleme. Čim se u svojim mislima oslobode jedne od takvih ništarija koje ih muče, on im nameće novi oblik nesvetih želja za što više ovozemaljskih stvari. Tako im prolaze dani u životu i tek kad postane prekasno oni uviđaju da je sve što su stekli suštinski bezvrijedno. Pokušavali su uhvatiti sjenke i izgubili vječni život.

Mnogi koji prihvaćaju običaje i modu ovog svijeta tvrde da to čine kako bi imali više utjecaja na nevjernike. Ali čineći to oni upadaju u žalosnu i sudbonosnu zabludu. Pozitivan i spasonosan utjecaj oni bi širili kad bi živjeli u skladu s onim što ispovijedaju, potvrđujući svoju vjeru odgovarajućim djelima i pokazujući vidljivu razliku između krišćanstva i svijeta. Svojim riječima, svojim odijevanjem i svojim postupcima mi trebamo svjedočiti za Boga. Po tome bi svi poznali da smo zaista bili s Isusom. Nevjernici bi uvidjeli da istina koju ispovijedamo ima posvećujući utjecaj, da vjera u Kristov dolazak utječe na naš karakter. Ako netko želi svojim utjecajem doprinijeti napretku sadašnje istine, on treba živjeti u skladu s istinom ugledajući se u Kristov primjer poniznosti. (RH, 12. prosinca 1882.)

Usklađivanje našeg stava

Prema svjetlosti koja mi je dana znam da bi Gospod za nas kao narod učinio daleko više kad bismo se iskreno ponizili pred Njim. Svaki pojedinac u Božjem narodu bit će

kušan i provjeravan i mi želimo da se, kad Bog bude provjeravao vašu moralnu vrijednost na mjerilima nebeske svetinje, ne nađete laki. Mi želimo da vi stalno duhovno napredujete, ali ono što sprječava vaše napredovanje u najvećoj mjeri je vaše samouzvišenje, visoko mišljenje o vašim sposobnostima. Ako je ikada bilo neophodno da vlastito „ja“ umre u vama, da vidimo njegov posljednji trzaj i samrtni ropac, to je upravo sad. Samouzvišenje uvijek odvaja dušu od Boga, bez obzira na kako odgovornom ili manje istaknutom položaju se nalaze oni koji to gaje u svom srcu. Svime što činite da biste pažnju skrenuli na sebe oduzimate slavu koju treba odavati Bogu i osiromašujete svoju dušu. Samouzvišenje i zadovoljstvo samim sobom predstavljaju prilaze kojima se sotona približava i postavlja zamke Božjem narodu.

Gospod ima vrlo važne pouke koje trebamo prihvatiti i ako ne gajimo duh krotkosti i poučljivosti nećemo biti u stanju te pouke razumjeti i prihvatiti. Mislit ćemo da smo mudri i onda kad nismo. Mislit ćemo da nam je dobro poznat cjelokupni sadržaj određene pouke, dok nam je neophodno da učimo njena prva slova. Bog će nas prokušavati stalno iznova sve dok ne pobijedimo svoje ukorijenjene grijeha i odbacimo svoju pobunu i tvrdoglavost. Postoji opasnost da se pobunimo protiv načina na koji Gospod postupa s nama i da se odlučno suprotstavljamo Njegovoj volji. Živimo u vrlo ozbiljnom vremenu. Imajući u vidu sud koji nam predstoji i neprijateljstvo kojim smo okruženi sa svih strana, trebamo živjeti u najdubljoj poniznosti duše pred Bogom.

Ima i takvih koji ustaju protiv svjedočanstava koja su im bila upućena. Oni rado priznaju da su svjedočanstva upućena drugima u potpunosti opravdana i da je istina ono što je rečeno u slučaju njihove braće, ali kad se razotkriju njihove zablude i ukaže se na njihove nedostatke, onda izjavljuju da to nije tako. Umotavaju se u haljine vlastite pravde i govore: „To se

nipošto ne odnosi na mene.” Duh farizejstva obuzima one koji tvrde da vjeruju u istinu za ove posljednje dane. Oni su potpuno zadovoljni sobom.” (RH, 18. lipnja 1889.)

Čuvajmo našu djecu

Kao što su Izraelci čuvali svoju djecu u svojim kućama, u vrijeme dok su Božje kazne pogađale egipatsku zemlju, tako i mi u vrijeme današnjih opasnosti trebamo svoju djecu i mlade čuvati u duhu odvojenosti i različitosti od ovoga svijeta. Učimo ih da Božje zapovijedi znače daleko više nego što mi često shvaćamo. Oni koji drže te zapovijedi neće podržavati praksu prijestupnika Božjeg zakona.

Svete spise Božje Riječi moraju uvažavati s najvećim poštovanjem, pokoravajući se njezinim učenjima. Današnjim roditeljima, isto tako kao i nekad Izraelcima, Gospod kaže: „I neka ove riječi koje ti ja zapovijedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojim i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ. I veži ih sebi na ruku za znak i neka ti budu kao počeonik među očima. I napiši ih na dovratnicima kuće svoje i na vratima svojim.” (Ponovljeni zakon 6:6-9)

I pored ovih tako određenih uputstava neki iz Božjeg naroda dozvoljavaju da im djeca pohađaju javne škole, gdje se miješaju s djecom izopačenom u moralnom pogledu. U tim školama njihova djeca ne uče ništa iz Biblije niti proučavaju njezina načela. Roditelji se kao kršćani trebaju pobrinuti da njihova djeca dobiju obrazovanje po Biblijskim načelima. Nemojte se zadovoljavati da vam djeca i mladi Božju Riječ proučavaju samo u našim školama. Pružajte im i sami pouke iz Svetih spisa kad sjedite u svojoj kući, kad putujete, kad polazite i kad dolazite. Povežite se sa svojom djecom i mladima znatno bliskijim vezama. Razgovarajte s njima. Usmjeravajte njihov um na pobožno razmišljanje i pravi put. Čineći tako, vidjet ćete kako svjetlost i Božja slava obasjavaju

vaš dom. Ali kako možete očekivati Božji blagoslov kad svoju djecu ne upućujete na pravi put?” (Spalding Megan Collection, str. 244)

Roditelji, kad svojoj djeci pružate prizor oholosti, vi sijete sjeme koje će neizbježno donijeti svoj rod. Što sijete to ćete i požnjati. Takvo sjeme sigurno niče i donosi vrlo obilan rod. Lekcija oholosti uči se puno lakše i brže nego lekcija poniznosti. Sotona i njegovi anđeli jedva čekaju da svakim vašim postupkom ili riječju koju možda izgovorite ohrabruju vašu djecu u imitiranju mode ovog svijeta i da se u svojoj oholosti miješaju i druže s nepobožnima. O, roditelji, vi na taj način sadite trnje u vlastita njedra koja će vas često bolno ranjavati. Kad zaželite neutralizirati žalosne posljedice pouka koje ste im dali, vidjet ćete da je to gotovo nemoguće. Vi im možete uskratiti ono što bi zadovoljilo njihovu oholost, ali ona još uvijek ostaje živjeti u njihovom srcu i ništa ju ne može uništiti osim moćne sile Božjeg Duha. Kad ta sila nađe put do srca ona poput proždirućeg ognja uništava oholost i ljubav prema svijetu.

Ako se ne probudite u pogledu vječnih interesa svoje djece i mladih, oni će sigurno biti izgubljeni zbog vaše nemarnosti. A izgledi da i nevjerni roditelji budu spašeni vrlo su slabi. Život roditelja trebao bi biti uzoran. Oni trebaju širiti sveti utjecaj u svojoj obitelji. Vrednujući vječne interese svoje djece i mladih, oni trebaju vjerno i savjesno ukoravati oholost koja se u njima pojavljuje, ne ohrabrujući i ne podstičući to zlo u njima ni riječju ni postupcima.” (RH, 12. prosinca 1882.)

Roditelji, preklinjem vas Krista radi i u interesu vaše drage djece i mladih, učite ih da Bog s pravom traži od njih potpunu spremnost za svaki zadatak koji mogu izvršiti. Odgajajte ih i obučavajte da pred očima uvijek imaju samo slavu Božjeg imena. Da bi napredovali u milosti, oni se moraju upoznati s razlozima i osnovama naše vjere. Učite ih da budu učenici u Kristovoj školi, da stječu znanje iz Svetih spisa, da marljivo koriste sva sredstva milosti, da u ljubavi budu sve

izobilniji, kako bi mogli prepoznati i prihvatiti ono što je najbolje.” (RH, 8. siječnja 1884.)

Krist, Car slave koji je dao svoj život da bi nas iskupio, nosio je trnovit vijenac na svojoj glavi. Tim obilježjem bilo je ukrašeno sveto čelo našeg Gospoda („Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi i ranom njegovom mi se iscijelismo.” Izaija 53:5). Možemo li stoga mi, koji tvrdimo da smo otkupljeni Kristovom krvlju prolivenom zbog naših grijeha, popuštati oholosti u ukrašavanju svoje vanjštine i u isto vrijeme zaista biti sljedbenici svetog, smjernog i samoodricajućeg Uzora? O, kad bi svi mogli ovo uvidjeti onako kako to Bog vidi!

Mnogi u Izraelu duhovno spavaju zbog oholosti, mode i svjetovnosti koja prevladava među njima. To pripadnike Božjeg naroda odvaja od Boga i zatvara kovčeg Njegovog zakona pred njima. Ali kad istina gane njihova srca oni će umrijeti svijetu. Odbacit će vanjska ukrašavanja i neće se obazirati na podsmjehe, omalovažavanje i poruge od strane nevjernika. Oni će osjećati duboku želju za odvajanjem od svijeta, kao i njihov Učitelj te neće podržavati oholost, modu i običaje ovog svijeta. Odavanje slave Bogu i zadobivanje besmrtnog nasljeđa bit će plemeniti ciljevi koje će uvijek imati pred svojim očima. To će im biti važnije od svega ovozemaljskog. Bog želi da pripadnici Njegovog naroda budu odvojeni i da se razlikuju od ovog svijeta. Čim oni počnu popuštati želji za podržavanjem mode i običaja ovog svijeta, Bog će ih prestati priznavati kao svoju djecu. Time oni pokazuju da su stranci za Kristovu milost, krotkost i smjernost. Kad bi se zaista upoznali s Njim, oni bi živjeli životom dostojnim Njegovog priznanja.

Samo obličje poniznosti nikoga neće spasiti. Svi moraju imati duboko i živo iskustvo s Bogom. To će ih jedino spasiti u vrijeme nevolje koje nam predstoji. Tad će se njihovo djelo pokazati onakvim kakvo doista jest. Ako se pokažu zlato,

srebro i drago kamenje, oni će biti zaklonjeni „pod krovom šatora Gospodnjeg” (Psalam 27:5). Međutim, ako se njihovo djelo pokaže kao drvo, sijeno ili slama, ništa ih neće moći zaštititi od žestine Jahvinog gnjeva.

Mnogi se mjere uspoređujući svoj život sa životom drugih. To ne bi trebalo činiti. Nikoga osim Krista ne treba uzimati za svoj uzor i svi se trebamo natjecati u oponašanju Njega. Mi smo ili suradnici s Kristom ili s neprijateljem. Svojim radom i utjecajem ili skupljamo s Kristom ili rasipavamo ono što je sakupljeno. Trebamo biti kršćani svim srcem i odlučni, ili to nismo nikako. U nebo neće ući nitko ako nije spreman podnositi žrtve. Vječni život naslijedit će oni koji su spremni za to ovdje žrtvovati sve. Za to zaista vrijedi trpjeti, razapeti vlastito „ja“ i žrtvovati svakog svog idola. Vječna i od svega pretežnija slava ne može se upoređivati s ničim na ovome svijetu i ona baca u sjenu svaku ovozemaljsku privlačnost. (RH, 12. prosinca 1882.)

Na što trebamo usredotočiti svoje misli i razgovore

„Zar postoji išta dostojnije čemu bi trebalo posvetiti sve svoje misli i razgovore od plana spasenja? To je neiscrpan predmet. Kristova ljubav, spasenje ponuđeno palom čovjeku Njegovom beskonačnom ljubavlju, svetost srca, dragocjena i spasonosna istina za ove posljednje dane, Kristova milost - to su teme koje zaista mogu oživjeti dušu i onima koji su čistog srca omogućiti da osjete istu onu radost koju su osjećali učenici kad im se Isus pridružio na putu za Emaus. Svaki onaj koji svoju ljubav i pažnju usredotočuje na Krista, u takvoj vrsti posvećenog druženja nalazi zadovoljstvo i uživanje, te iz takvih razgovora crpi božansku snagu. Međutim, onaj koji ne nalazi zadovoljstvo i uživanje u takvoj vrsti razgovora i koji se radije zadržava na sentimentalnim besmislicama, odlutao je daleko od Boga i postao mrtav za svete i plemenite težnje. Ono što je čulno, pohotno i zemaljsko takvi shvaćaju i tumače kao

nebesko. Kad je razgovor neozbiljnog karaktera i odražava nezadovoljene težnje za ljudskim simpatijama i uvažavanjem, to očigledno proizlazi iz bolesne ljubavne sentimentalnosti pred kojom nisu sigurni ne samo mladi, nego čak ni ljudi sijede kose. Kad je Božja istina rukovodeće načelo u srcu, ona djeluje slično živom izvoru. Kad bi netko pokušao zatvoriti taj izvor, on bi izbio na drugom mjestu, jer je to nezadrživo vrelo koje se ne može ugušiti. Istina u srcu predstavlja izvor života. Ona osvježava umornoga, a zadržava i sprječava sve one riječi i postupke koji moralno prljaju dušu.” (5. Svjedočanstvo, str. 567)

„Pripadnicima svog naroda, koji drže Njegove zapovijedi, Bog daje svoj blagoslov i sva protivljenja i izmišljotine protiv njih samo još više učvršćuju one koji ustaju čvrsto u obranu vjere koja je jednom dana svetima. Ali ako oni koji tvrde da su čuvari Božjeg zakona postanu prijestupnici tog zakona, On će im uskratiti svoju zaštitu i mnogi će propasti zbog svoje izopačenosti i razvrata. Tad zaista nećemo biti u stanju održati se pred svojim neprijateljima. Međutim, ako pripadnici Božjeg naroda ostanu odvojeni od ovog svijeta, razlikujući se od ostalih kao osobit narod koji čini pravdu, Bog će biti njihova obrana i nikakvo oružje načinjeno protiv njih neće biti uspješno.” (5. Svjedočanstvo, str. 568)

Uvažavajmo naš jedinstven poziv

Sam Gospod je postavio zid razdvajanja između ovog svijeta i onih koje je On izabrao i posvetio

sebi. Pripadnici ovog svijeta ne priznaju tu različitost i tvrde da za to nema potrebe. Sluge mamone ulažu sve moguće napore da sruše barijere i unište graničnu liniju između svetog i nesvetog. Čak i mnogi od takozvanih Kristovih sljedbenika odlučno nastoje uništiti tu liniju i uspostaviti sklad između Krista i zloga, ali ovo odvajanje je Bogom određeno i u skladu je s Njegovom voljom. I u Starom i u Novom Zavjetu Gospod od pripadnika svog naroda izričito zahtijeva odvajanje od svijeta u duhu, u težnjama i u praksi, da budu narod svet i osobit, kako bi mogli služiti na slavu Onome koji ih je iz tame pozvao u svoju čudesnu svjetlost. Koliko je istok udaljen od zapada toliko se sinovi svjetlosti, u svojim običajima, praksi i duhu, trebaju razlikovati od sinova tame.

Ta razlika, kako se približujemo kraju vremena, treba biti sve određenija i sve odlučnija. Samo ispovijedanje vjere i registracija u knjigama zajednice ne čine nas Božjom djecom. Moramo biti živo povezani s Kristom; moramo biti jedno s Njim, prožeti Njegovim Duhom, sudionici u božanskoj prirodi, razapeti svijetu i tjelesnim željama te obnovljeni poznanjem istine i svetosti.“ (RH, 8. siječnja 1884.)

Vrijeme je za buđenje!

Uskoro će doći do neobičnih i naglih promjena i pripadnici Božjeg naroda trebaju biti obdareni Svetim Duhom da bi se, naoružani tom nebeskom mudrošću, mogli suočiti s iznenadnim događajima ovog vijeka i stati nasuprot demoralizirajućim pokretima koji preplavljaju svijet. Samo ako zajednica ne spava, ako Kristovi sljedbenici budno bdiju i mole se, oni će imati svjetlost da pravilno procijene i prepoznaju pokrete neprijatelja.

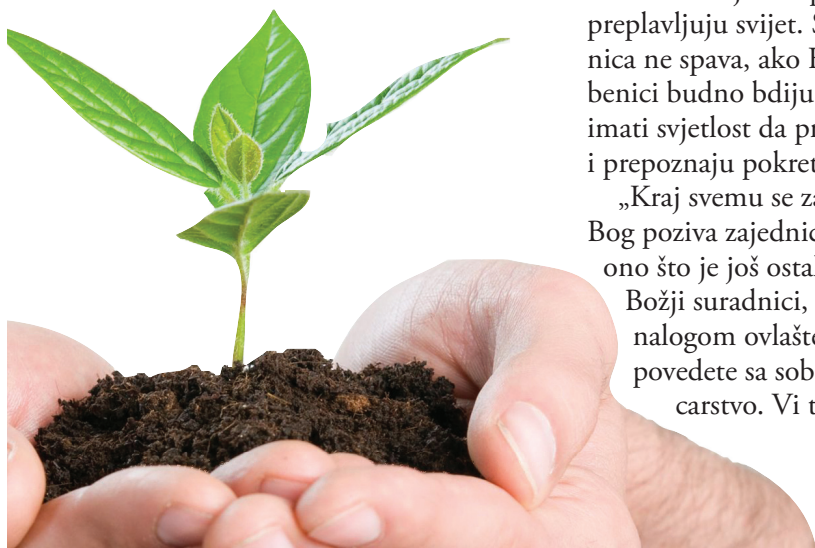
„Kraj svemu se zaista približio! Bog poziva zajednicu da učini ono što je još ostalo nedovršeno. Božji suradnici, vi ste Kristovim nalogom ovlašteni da i druge povedete sa sobom u Njegovo carstvo. Vi trebate biti Božji

živi predstavnici, kanali svjetlosti za ovaj svijet. Svuda oko vas nalaze se nebeski anđeli s Kristovim nalogom da vas krijepe, snaže i podržavaju u radu na spašavanju duša.

Pozivam članove zajednice u svim dijelovima svijeta: budite narod potpuno odvojen i različit od ovog svijeta, u svijetu, ali ne od svijeta, odražavajući blistave zrake Sunca pravde. Budite čisti, sveti i neokaljani u vjeri, noseći primljenu svjetlost na sve putove i u najzabačenije krajeve Zemlje.

Neka se članovi zajednice probude dok ne postane zauvijek prekasno. Neka se svatko osobno prihvati rada u Božjem djelu i opravda Gospodnje ime kojim se nazvao. Neka zdrava vjera i usrdna pobožnost ne daju mjesta duhovnoj lijenosti i nevjerovanju. Kad se vjera čvrsto osloni na Krista, istina će duši pričinjavati pravo uživanje i vjerske službe neće joj biti dosadne i nezanimljive. U vaše sastanke koji su sad tako nezanimljivi i lišeni duhovnosti, Sveti Duh će unijeti život. Ako kršćanstvo koje ispovijedate i praktično primijenite u životu, svakog dana ćete stjecati bogato vjersko iskustvo. Grešnici će se obraćati Bogu; pokrenuti riječju istine, oni će govoriti kao i neki dok su slušali Kristovo izlaganje: “Čuda se nagedasmo danas”.

Imajući u vidu što bi se moglo dogoditi ako zajednica odgovori svojim Bogom danim obavezama, hoće li njeni članovi i dalje spavati ili će se probuditi i postati svjesni časti koja im se ukazuje u Božjoj milostivoj providnosti? Hoće li oni, skupivši povjerenja koja su naslijedili i koristeći se sadašnjom svjetlošću, uvidjeti neophodnost ustajanja od sna, kako bi se mogli suočiti s iznenadnim događajima koji neposredno predstoje? O, kad bi se svi probudili i pokazali pred svijetom da je vjera koju ispovijedamo živa vjera, da je pred stanovnicima svijeta ishod od životne važnosti – da Krist uskoro dolazi! Pokažimo svojim životom da zaista vjerujemo da se nalazimo na granicama vječnog svijeta.” (6. Svjedočanstvo, str. 404, 405)

Stjegonoša

Došlo je vrijeme da u molitvi i dubokom razmišljanju tražimo od Gospoda da nam u srce usadi želju da više nego ikad, svi zajedno kao jedan, uzdignemo istinu koju nam je On dao za ove posljednje dane ljudske povijesti u kojima živimo. Zajednica je stigla do sudbonosnog i odlučujućeg trenutka. Sad trebamo uzeti svo Božje oružje da bismo se suprotstavili moćnom djelovanju sotone i njegovih zlih sila koje preplavljaju svijet prepredenim kušnjama da bi u svoje zamke uhvatili i upropastili cijelo čovječanstvo.

Molimo se Gospodu da dani ovog Molitvenog tjedna budu za nas ne samo duboko i ozbiljno razmišljanje, a ove propovijedi samo slučajno i inspirativno čitanje koje će završiti bez stvarnog duhovnog iskustva. Ne! Naprotiv, neka ovo budu dani dubokog preispitivanja srca i snažnih odluka o promjeni našeg života i života naših obitelji kad ćemo sve predati u Božje ruke kako bi nas On vodio danas i uvijek. Amen.

Na pragu vječnosti

S obzirom da je svitak proročanstva otvoren pred nama, veliki JA SAM jasno nam pokazuje da se nalazimo na samom pragu vječnosti. Nalazimo se u sutonu ovozemaljske povijesti. Samo nas

tanka linija odvaja od vječnosti. Na vidiku nam je najveća kriza svih vremena. Pero nadahnuća jasno govori: „Mi živimo u vremenu kraja. Znaci vremena, koji se brzo ispunjavaju, govore da je Kristov dolazak pred vratima. Dani u kojima živimo svečani su i značajni. Duh Božji se postupno, ali sigurno povlači sa zemlje. Epidemije kuge i drugih zaraznih bolesti te kazne, već snalaze one koji preziru Božju milost. Nesreće na kopnu i moru, nesređeno stanje društva, glasovi i strah od rata, predstavljaju zloslutne znakove. Sve to najavljuje približavanje događaja najveće važnosti.” (9. Svjedočanstvo str. 5)

Stanje Božjeg naroda u posljednjim danima

Protekle su skoro dvije tisuće godina od veličanstvenog trenutka kad je Otkupitelj svijeta pozvao dvanaesticu da Mu se pridruže u Njegovoj misiji na ovom svijetu. To je bio početak onoga što je kasnije nazvano kršćanskom crkvom. Kakvog li zadivljujućeg prizora! Kakvo se veličanstveno djelo u tom trenutku započelo razvijati! Kakvu li je radost i uzbuđenje Učitelj zasigurno osjećao dok je gledao rađanje zajednice! Svojim pogledom Krist je tad sigurno gledao preko vjekova duge povijesti svoje zajednice u budućnost, na vrijeme kad će On ponovno doći i skupiti svoje izabrane te ih

*Kompilacija biblijskih stihova
i citata Duha proroštva
uz komentare D. Guzman*

odvesti u dvorove koje je obećao svojoj djeci od najdavnijih vremena. Kako Gospod gleda na svoj narod ostatka u ovim posljednjim danima? Kakvi osjećaji obuzimaju Njegovo nježno srce dok promatra naše današnje stanje? Svakako da naš ljubljani Spasitelj u svom srcu osjeća tugu i bol promatrajući trenutno stanje nas kao naroda kome je povjerio ozbiljne istine za ove posljednje dane. Imajući ovo na umu, razmišljajmo ozbiljno o svom duhovnom stanju, pitajući se najiskrenije: „Predstavljamo li vjerno Onoga koji nas naziva svojim narodom? Govore li naša djela jasno da živimo u skladu sa svjetlošću koja nam je dana? Razlikujemo li se jasno od nevjernika kao oni koji tvrde za sebe da su narod ostatka?“ Žalosno je što moramo priznati da se zajednica danas u malo čemu može usporediti s prvom kršćanskom crkvom koju je osnovao Krist. Vremena su prolazila te danas imamo zajednicu koja sebi dozvoljava postupno približavanje svijetu. S velikom zabrinutošću promatramo i slušamo kako mladi vodeći ljudi, angažirani u želji da zajednica raste i napreduje, dopuštaju i toleriraju modu i navike ovog svijeta među Božjim narodom koji je pozvan da nosi krvlju poprskanu Emanuelovu zastavu. Apelirajmo usrdno na vodeću mladu braću u srcu djela, kao i na one koji rade u malim i skromnim crkvama širom svijeta. Trudimo se uzdizati, a ne spuštati zastavu. Tu zastavu je sam Gospod stavio u naše ruke i On traži da ju držimo vrlo, vrlo visoko.

Zastava ostatka

Što predstavlja zastavu koju ostatak Božjeg naroda treba uzdići? Nema sumnje da je božanskom providnošću ova zastava stavljena u naše ruke. Posljednji biblijski prorok kaže: „Ovdje je trpljenje svetih, koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu” (Otkrivenje 14:12). „Vijest trećeg anđela, obuhvaćajući vijesti i prvog i drugog anđela, predstavlja poruku za naše vrijeme. Trebamo visoko uzdig-

nuti zastavu na kojoj je napisano: „Zapovijedi Božje i vjera Isusova.“ (Savjeti o zdravlju, str. 357)

Bog nas poziva da uzdignemo zastavu i međusobno se zbližimo

„Približavamo se kraju ovozemaljske povijesti i Bog nas sve poziva da uzdignemo zastavu s natpisom: „Ovdje je trpljenje svetih koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu”. On poziva svoj narod da radi u savršenom skladu. One koji su angažirani u našem zdravstvenom djelu On poziva na ujedinjenje s propovjednicima. Propovjednike i biblijske radnike On poziva na suradnju sa zdravstveno-misionarskim radnicima, a cjelokupno članstvo zajednice poziva na prihvaćanje svojih dužnosti uzdižući zastavu prave reforme u vlastitoj zemlji, prepuštajući osposobljenim i iskusnim radnicima odlazak u nova polja. Nemojte izgovoriti nijednu riječ koja bi nekoga oshrabrila jer to žalosti Krista i ranjava Njegovo srce, a neprijatelju pričinjava veliko zadovoljstvo. Svima je neophodno krštenje Svetim Duhom. Svi trebaju izbjegavati kritiziranje, omalovažavanje i uvredljive primjedbe te se približiti Kristu kako bi mogli cijiniti teške odgovornosti koje nose Njegovi suradnici. „Zbližite se međusobno, zbližite se“ – to su riječi božanskog Učitelja. U jedinstvu je snaga, a u neslozi slabost i poraz.” (6. Svjedočanstvo, str. 271)

Dužnost članova zajednice i propovjednika

„Rad od kuće do kuće treba obavljati vjerno i savjesno. Duše propadaju jer se nalaze izvan kovčega sigurnosti. Članovi zajednice trebaju uzdignuti zastavu istine u svom susjedstvu. Neka propovjednici razapnu svoje šatore i istinu propovijedaju upečatljivo, praćeni silom Svetog Duha, a zatim neka prijeđu u drugu sredinu i tamo nastave s propovijedanjem.” (Evangelizam, str. 397)

Stav sličan Kristovom

Sluškinja Gospodnja apelira: „Bog je zaista s nama. Samo oni koji su obraćeni ući će u carstvo slave. Što bismo mislili o Kristu kad On ne bi ispoljavao nikakvu ljubav prema nevoljnicima ni sklonost da im pomogne? Unatoč tome, mnogi koji tvrde da su Njegovi sljedbenici potpuno su hladni i lišeni ljubavi i suosjećanja. Vrlo rijetko ulažu napore kako bi pomogli onima s kojima dolaze u dodir. Ne mijenjaju se na bolje u svom karakteru. Svojim riječima pokazuju da su neobraćeni. Ni u čemu ne ispoljavaju Kristovu nježnost. Svojom neljubaznošću i nedostatkom suosjećanja oni pokazuju da su izgubili prvu ljubav. Oni se trebaju pokajati i obratiti jer je njihovom sebičnošću Krist vrlo osramoćen. Spasitelj ne boravi u njihovom srcu. Nemaju nikakvog razumijevanja za slabosti i nemoći drugih. Oni su potpuno usredotočeni samo na sebe, surovi i nepomirljivi.

Ako do Kristovog drugog dolaska ostanu takvi kao što su sad – surovi u riječima i neoplemenjeni u duhu te lišeni kršćanske ljubavi – njihov će svijećnjak biti uklonjen sa svog mjesta. Oni neće biti spremni za susret sa svojim Gospodom. O, kad bi takvi osjetili potrebu za predanjem Gospodu Isusu! O, kad bi težili shvatiti svoju dužnost prema bližnjima!

Svjedočim vam u ime Isusa Nazarećanina da se kao narod moramo reformirati. Oni koji ne pokažu sličnost s Kristom u postupanju sa svojim bližnjima i ne pokore se zakonu neba u svakoj pojedinosti nikada neće ući u Božji grad. Pred Bogom neće biti izgovora ni za jedan propust. Svi imaju dužnost i obvezu proučavati Kristov karakter i ugledati se na Njega.

Ako pojedinac učini nešto što nije u potpunosti savršeno, trebaju li njegova braća o tome uveliko raspravljati i govoriti uvredljivo i s prezirom? Možda je onaj koji je pogriješio učinio najbolje što je

mogao. Je li Krist na takav način postupao s nesavršenostima svojih učenika? Kad bi On sa zabludjelima postupao tako kao što oni postupaju jedni s drugima, što bi bilo od njih? Bolje bi bilo reći kao David u svoje vrijeme: „Neka padnem Gospodu u ruke, jer je milost Njegova velika; ali ljudima da ne zapadnem u ruke” (2. Samuelova 24:14). Bog je previše mudar da bi pogriješio, previše dobar da bi nam učinio nepravdu.

Oni koji su angažirani u Božjoj službi trebaju biti posvećeni dušom, tijelom i duhom, inače će samo nanositi štetu Božjem djelu i Krista izlagati sramoti. Što znači zapis iz Božje Riječi koji kaže da će Krist svoju zajednicu prikazati čistu i bez mane? To znači da Božji narod može i mora uzdići zastavu i dostići kriterij kršćanskog savršenstva. No da bi to dostigao mora se naučiti od Krista Njegovoj krotkosti i smjernosti.

Kristovom žrtvom vjernicima je omogućeno da dobiju sve što je potrebno za život i pobožnost. Savršenstvom svog karaktera Krist i nama omogućuje da postanemo savršeni.“ (Zapisi Pacifičke unije, 9. veljače 1905.)

Trebamo uzdignuti i zastavu subote

„Pitanje subote predstavljat će glavnu spornu točku u velikom završnom sukobu u kojem će sudjelovati cijeli svijet. Ljudi ukazuju počast sotoninim načelima i uzdižu ih iznad načela koja vladaju na nebu. Oni su prihvatili nezakoniti dan odmora koji je sotona uzdigao kao znak svog autoriteta. Ali Bog je na svoj carski zahtjev u četvrtoj zapovijedi stavio vlastiti pečat. I jedna i druga institucija - subota i nedjelja - nose ime svojih autora, neizbrisivo obilježje koje pokazuje čijim su autoritetom uvedene. Predstaviti ovo stanovnicima svijeta i navesti ih da to shvate - to je naš zadatak. Moramo im pokazati da je bitno i od životne važnosti pitanje: „Nosite li obilježje Božjeg carstva ili obilježje carstva pobune?“

jer se sami očigledno prikazuju podanicima onog carstva čije obilježje nose. Bog nas poziva da uzdignemo zastavu Njegove pogažene subote. Koliko je stoga važno da primjer kojeg kao adventisti sedmog dana pružamo u svetkovanju subote bude ispravan!” (6. Svjedočanstvo, str. 325)

Neophodni su nesebični i krotki propovjednici koji su potpuno oslobođeni zemaljskih i svećeničkih ambicija i potpuno posvećeni Božjoj službi.

„Postoji element takozvane ljubavi koji nas navodi da pripadnike svoje zajednice hvalimo te da im laskamo, ne upozoravajući ih na opasnosti koje im prijete i ne opominjući ih i ne savjetujući ih za njihovo dobro. To nije ljubav nebeskog porijekla. Svojim riječima i postupcima trebamo ispoljavati svu ozbiljnost i usrdnost, osobito pred onima koji zanemaruju spasenje svoje duše. Ako se nazivamo Božjim sinovima i kćerima, mi svoju dužnost prema onima koji demonstriraju nevjerovanje moramo izvršavati tako savjesno da nam ruke budu potpuno čiste od njihove krvi kad se susretnemo na dan konačnog obračuna. Ako im se pridružujemo u lakomislenosti, neozbiljnosti, težnji za zadovoljstvima i u bilo čemu što um odvrća od ozbiljnosti vremena u kojem živimo, mi im svojim primjerom praktično govorimo: „Mir je i nema se čega bojati” (1. Solunjanima 5:3). Ne uznemirujte se. Nema nikakvog razloga za zabrinutost. To znači govoriti grešniku: „Dobro će ti biti.”

O, koliko je među nama onih koji teže samo za lagodnim i udobnim životom, koji se zaista ujedinjuju s grešnicima, a dok se druže s njima ne spominju ništa čime bi probudili njihovu svijest o krivnji što bi ih uznemirilo u njihovoj tjelesnoj sigurnosti! Mnogi koji tvrde za sebe da su Božji sinovi i kćeri te vidjelo svijetu, ne prenose nikakvu svjetlost onima koji se nalaze u mraku neznanja i zablude. Kad bi ti poluobraćeni,

duhovno potpuno neaktivni kršćani koji samo traže zadovoljstva, zaista bili ono što ispovijedaju, koliko bi dobra mogli učiniti!

„Poruka koju pripadnicima Božjeg naroda donose Njegove vjerne sluge nije namijenjena da ih uljulja u kolijevci tjelesne sigurnosti. Oni trebaju govoriti riječi koje pokreću na aktivnost. One koji se ugledaju na Meroz (Suci 5:23) pozivamo da se probude. Pođite na rad; učinite nešto za spasenje duša, nešto čime ćete doprinjeti napretku Božjeg djela i to bez odgađanja.” (RH, 8. siječnja 1884.)

„Od svojih slugu Gospod zahtijeva da stanu pod krvlju poprskanu zastavu Kneza Emanuela, boreći se u Njegovoj sili da načela istine očuvaju u njihovoj čistoći i neizopačenosti. Oni nikad ne trebaju zastranjivati s puta samoodricanja i poniznosti kojim treba ići svaki pravi kršćanin. Dok tako surađuju s Bogom, Krist će biti u njima „nada slave” (Kološanima 1:27). Obučeni u Njegovu krotkost i smjernost, oni će najveću radost nalaziti u službi Njemu. Sve zemaljske ambicije nestat će u želji da služe Gospodu.” (That I May Know Him, str. 123)

„Od onih koji su i u Njegovoj službi i pod Njegovom zastavom Gospod traži iskrenost i strogo poštenje, da budu ljudi bespriješkornog karaktera čije riječi nemaju ni sličnosti s neistinom. Njihov rječnik i njihovi pogledi moraju biti bespriješkorni, a postupci takvi da ih Gospod može prihvatiti.” (Child Guidance, str. 152)

„Naši propovjednici moraju biti obraćeni ljudi. Djelotvornost i sila koje prate rad obraćenog propovjednika zadaju strah licemjerima i trepet grešnicima u Sionu (Izaija 33:14).” (Sluge Evanđelja, izdanje 1892, str. 28)

Bog traži da kao Njegov narod budemo sveti i čisti

„Božja je namjera da pripadnici Njegovog naroda budu posvećeni,

čisti i sveti, prenoseći svjetlost na sve koji ih okružuju. Međutim, oni će moći poslužiti na slavu i čast Bogu na ovoj zemlji samo ako visoko uzdignu zastavu, samo ako se pokaže da istina koju ispovijedaju zaista utječe na njih i reformira njihov duhovni život, te samo ako načela istine postanu sastavni dio njihovog svakodnevnog života.“ (This Day With God, str. 53)

„Bog želi imati odvojen narod, narod koji se razlikuje od ovoga svijeta. Međutim, one koji teže za podržavanjem mode On prestaje priznavati svojom djecom i oni postaju djeca ovoga svijeta i tame. Oni koji riječima ispovijedaju vjeru u Krista praktično Ga se odriču i pokazuju da su stranci za milost krotkog i smjernog Isusa. Da Ga zaista poznaju oni bi svojim životom pokazali da su Ga dostojni.

Mladi i stariji, Bog sad provjerava vašu odanost. Sami odlučujete o svojoj vječnoj sudbini. Vaša oholost, taština i prazni razgovori te vaša sebičnost – sve se stavlja na mjerila i u većini slučajeva težina zla strašno govori protiv vas. Zlo, koje se umnožava i sve dublje ukorjenjuje, guši dobro sjeme posijano u srcu. Mnogi laskaju sebi da su dobri kršćani, a da istovremeno nemaju ni jedan zrak svjetlosti koji dolazi od Isusa. Oni ne znaju što znači imati srce obnovljeno Božjom milošću. Oni nemaju nikakvog živog iskustva u pobožnosti i Bogu ugodnom životu.

Bog provjerava svoj narod u ovom životu. Ovdje je mjesto gdje se pripremamo za Njegovu prisutnost. Ovdje pokazujemo koja sila utječe na naše srce i upravlja našim postupcima. Ako je to sila božanske istine, ona nas navodi na dobra djela. To nas duhovno uzdiže, čini plemenitima i velikodušnima i sličnima našem božanskom Učitelju. Međutim, ako zli anđeli kontroliraju srce, to se odražava na različite načine. Plodovi toga bit će lakomstvo, sebičnost, oholost i zle strasti.

„Srce je varljivo više svega i opak“ (Jeremija 17:7). Mnogi takozvani vjernici nisu spremi strogo preispitati sami sebe te gaje lažnu nadu. Oni misle da će im samo ispovijedanje istine donijeti spasenje. Tek kad odbace i pobijede grijehe koje Bog mrzi, Isus će doći i večerati s njima i oni s Njim. Tad će od Njega dobiti božansku snagu za rast u Njemu i bit će u stanju trijumfalno reći: „A Bogu hvala koji nam dade pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Krista“ (1. Korinćanima 15:57).

Prednost je svakog kršćanina da bude duboko pokrenut Božjim Duhom. Slatki nebeski mir može obuzeti i prožimati vaš um i vi možete sa zadovoljstvom duboko razmišljati o Bogu i nebu. Možete se naslađivati veličanstvenim i divnim obećanjima danim u Božjoj Riječi. No prvo morate znati da ste krenuli kršćanskim putem. Morate znati koji su prvi koraci na putu za vječni život. Ne zavaravajte se u ovome jer su u pitanju vječni interesi.“ (RH, 9. rujna 1884.)

„Kad se ne želite odvojiti od onih koji žive samo za ovaj svijet, već težite takvom ponašanju da se ne vidi nikakva razlika između vas i njih, tad znajte da ste opijeni brigama ovoga života. O, koliko je sebičnih interesa i svakovrsnih užadi kojima se možemo vezati za ovaj svijet! No mi moramo presjeći tu užad kako bismo bili u stanju očekivati našega Gospoda.

Svijet se silom postavlja između naših duša i Boga. Ali imamo li pravo dozvoliti svom srcu da se preopterećuje brigama ovoga života? Imamo li pravo tolikim popuštanjem svijetu zanemariti svoje obveze prema zajednici i interese svojih bližnjih? (Znaci vremena, 7. siječnja 1886.)

„Umesto da postajemo slični ovome svijetu, trebamo se sve više i više razlikovati i odvajati od njega. Sotona ujedinjuje i nastavit će ujedinjavati crkve sa svijetom u svom majstorskom naporu usmjerenom protiv Božje istine. Sve što Božji narod poduzme kako

bi istina prodrila u svijet izazvat će odlučno protivljenje sila tame. Posljednji veliki sukob s neprijateljem bit će najodlučniji. To će biti posljednja bitka između sila tame i sila svjetlosti. Svako pravo Božje dijete borit će se hrabro na Kristovoj strani. Oni koji u ovoj velikoj krizi dozvoljavaju sebi da budu više na strani svijeta nego na Božjoj strani, konačno će se u potpunosti naći na strani svijeta.“ (Kras Collection, str. 105)

Zaključak

Pozivamo sve naše propovjednike, pastore, biblijske radnike i sav naš narod općenito da svim snagama koje nam je Bog dao čuvamo uzvišenost naših načela pod svaku cijenu. Nastojmo milošću koju nam je Bog podario zatvoriti vrata svjetovnosti. Pastori i propovjednici trebaju jasno i snažno osuditi svako odstupanje od istine, ma koliko to izgledalo malo ili neznatno i ma koliko nas to koštalo. Nemojmo dozvoliti nikakvo uvlačenje svjetovne prakse. Prvo u svojim obiteljima, a zatim svojim izlaganjima, potaknimo reforme koje Bog zahtijeva u crkvama u kojima radimo.

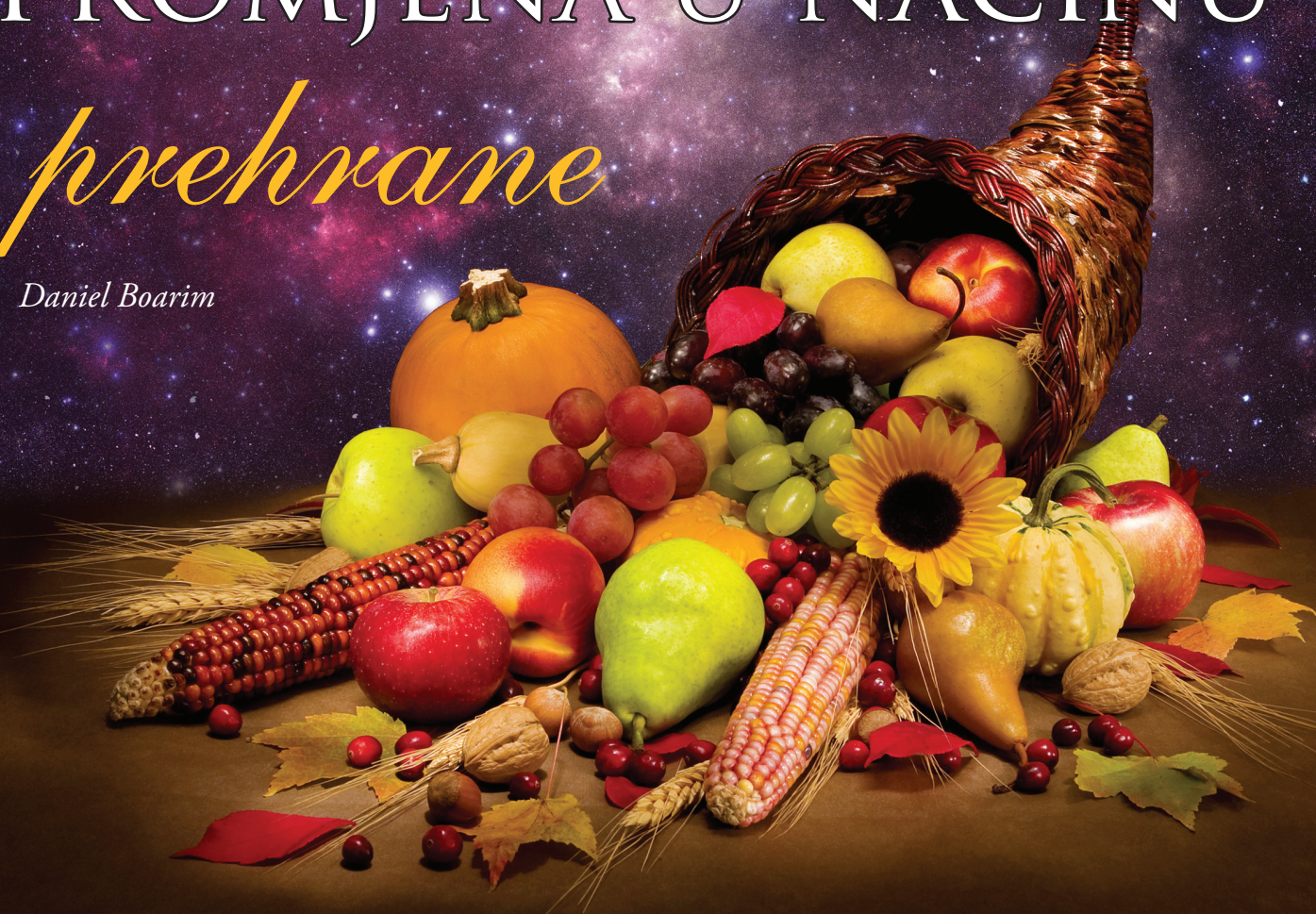
„Neka Gospod privuče k sebi dušu svakog pojedinca i udahne mu osvječaj svete odgovornosti u izgrađivanju takvog karaktera da se Krist ne mora sramiti nazvati ih svojom braćom. Uzdignite mjerila i onda ćete začuti riječi nebeskog odobravanja i dobrodošlice u onaj dan kad će svatko primiti plaću prema onome što je činio u tijelu.“ (5. Svjedočanstvo, str. 569)

Stražimo budno i prepoznajmo opasnosti naših dana kako bismo mogli ispuniti ozbiljnu dužnost uzdižući zastavu vječne istine koju je Gospod stavio u naše ruke sve dok se vrijeme milosti i provjere ne završi, tako da blistavi zraci te vječne istine obasjaju svijet. Neka Gospodnji blagoslov prati Njegov narod u ovom molitvenom tjednu i neprekidno. Amen.

PROMJENA U NAČINU

prehrane

Daniel Boarim

Veliki životni snovi

Kad bismo zapitali ljude kakva su im stremljenja i što bi željeli postići u ovom životu, odgovori bi bili vrlo različiti. Naravno, životno doba i društveni status bili bi odlučujući u odgovoru na takvo pitanje. Mladi bi rekli: visoko obrazovanje, dobar posao, brak i uspjeh u životu. Stariji i imućniji bi spomenuli povlačenje u mirniji život i težnje da dobivene prilike još bolje iskoriste. Slušao sam o jednoj starijoj gospođi koja je svoj životni san ostvarila provodeći svoje stare dane u jednom malom gradu na obali šetajući svaki dan kraj mora. Između ova dva ekstre-

ma mogli bismo nabrojati mnoge s izrazito naglašenim nizom posebnih ciljeva i želja, a možda bismo zapazili čak i nedostatak ambicija kod nekih.

Što bi se moglo reći o vama? Imate li plan za svoju budućnost? Sanjarenje nije grešno, sve dok vaši snovi nisu u suprotnosti s velikim planom koji Bog ima za vas. To nije teško razumjeti. Bog vas toliko ljubi da, predviđajući unaprijed budućnost koja je za nas neshvatljiva, ponekad dozvoljava da se vaši planovi ne ostvare. To može biti vrlo bolno, ali On nam u svojoj Riječi garantira: „Što oko ne vidi i uho ne ču i

u srce čovjeku ne dođe, to pripremi Bog onima koji Ga ljube” (1. Korinćanima 2:9). Zastanimo na trenutak i pokušajmo si u mašti dočarati što znače ove apostolove riječi. Ovo je jedan od najveličanstvenijih stihova u Bibliji. Najbujnija mašta, čak ni u eri nevjerojatnih digitalnih ostvarenja, ne može stvoriti predodžbu o veličini i preuzvišenosti onoga što Krist priprema za svoje prijatelje. On sam svjedoči o tome: „Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazivam prijateljima, jer sve što čuh od Oca svojega, objavih vama” (Ivan 15:15).

Bolje mjesto – neusporedivo bolje

Da, to je istina. Za svoje prijatelje Krist je pripremio divno mjesto, nešto što nadilazi naše najljepše snove. Zaista nije potrebno pitati želite li biti tamo. Svaki drugi odgovor osim jasnog: „Da, svakako, ja želim biti tamo”, zvučao bi besmisleno ili bi bio plod nevjerovanja. Otkrivenje kao posljednja knjiga Svetog Pisma, koju neki pogrešno nazivaju knjigom „tragedije i užasa”, u svojim posljednjim poglavljima govori o sretnom naslijeđu Kristovih prijatelja: „I Bog će otrti svaku suzu iz očiju njihovih i smrti neće biti više; jer prvo prođe” (Otkrivenje 21:4). Zamislimo stvarnost tako čudesnu kao što je ova pred kojom će negativne novosti iz „medija” jednostavno nestati. Činjenica je, kao što vidimo, da se takvi napisi i ne pojavljuju u „medijima”. Božanska tehnologija i znanost dovoljne su da zaslijepe i najbriljantniji um.

Prilaz

Put koji vodi u nebo jasno je obilježen, vrata su otvorena. U Bibliji, neosporno ima stihova teških za razumijevanje, ali znanost o spasenju je tako jednostavna da to i dijete može razumjeti i zaista uživati u tome. Prorok s Patmosa poručuje: „I tko je žedan neka dođe i tko hoće neka uzme vodu života besplatno” (Otkrivenje 22:17). Neophodno je osjećati se žednima, stoga je neophodno da to želimo! Želite li vi to? Osjećate li se doista žednima? Ali pričekajte trenutak – „želja” koja se ovdje spominje nije „magična želja” prema scenariju „sve što trebate učiniti je samo zaželjeti i to će se ostvariti.” U suprotnosti s ovim opasnim vjerovanjem je određena aktivnost, dinamičnost, želja da se djeluje. Silom Svetoga Duha, te uz potpuni pristanak i inicijativu od strane pojedinca, u duši nastaje nova sklonost koja rezultira s dvije posljedice: samosavlađivanjem i snagom volje.

Objasnilo to bolje:

1. samosavlađivanje – ne činiti ono što je nezdravo i štetno, te
2. snaga volje – činiti ono što je ispravno i dobro.

Drugim riječima, odlučno

1. odbaciti sve što je grešno i
2. činiti sve što dušu moralno oplemenjuje i uzdiže.

Jeste li zapazili da je ovdje uz glagol „željeti” stalno prisutan i glagol „činiti”? Tu se nalazi tajna uspjeha u ovom životu, ali bez sumnje i u zadobivanju vječnog života. Međutim, ovdje se upliće drugi životno važan aspekt. Grešnim stanjem u kojem se nalazi ljudski rod i naša „želja” i naše „činjenje” oslabljeni su. Sami po sebi, mi smo bespomoćni. Tjelesna priroda, koliko god ima želju činiti dobro, sklona je činiti suprotno (Rimljanima 7). Zato Biblija potvrđuje: „Jer je Bog koji čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno” (Filipljanima 2:13). Ali u istom kontekstu čitamo i sljedeće: „Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem” (Filipljanima 2:12). Upravo ovo je pravi put za pravilno shvaćanje poruke: Bog radi, a čovjek surađuje s Njim. To je skladno i čudesno djelo. Ujedinjeni s Kristom svladat ćemo i nepremostive prepreke. Vjerujete li u silu koja proizlazi iz čvrste ujedinenosti s Kristom? To je sila koja je jača od svakog zla i garantira pobjedu.

„Istina će vas osloboditi”

Tijekom kršćanskog života otkrivaju se mnoge istine koje obnavljaju i oživljuju duhovni život ukoliko je pojedinac povezan s Kristom i Njegovim zadivljujućim karakterom. Te istine koje nam Krist otkriva malo po malo uzdižu nas iz ekstremne uniženosti u koju nas je grijeh spustio do punog savršenstva i sreće koju su naši praroditelji izgubili. Što to znači u praktičnom životu? Uz potrebe za čistoćom i svetošću, to znači činiti ono što donosi mir, sreću i zdrav-

lje. To znači popraviti sve što je grijeh izopačio u nama i odbaciti sve negativne osobine i njihove neizbježne posljedice kojima nas je grijeh mučio i nastavlja nas mučiti. Konačno, to znači biti oslobođen. Točnije, grijeh je jedna naklonjenost koja oćarava, obmanjuje i zarobljava. To je samo prolazna uzbuđenost koja donosi gorko žaljenje, bolest i smrt. I kad to znamo, istina koju primamo stalnim održavanjem povezanosti s Kristom može nas zaista osloboditi!

Čudo nad čudima

Je li nam sad jasno? Bog nam želi ponovno vratiti sreću, besprijeekornost i blagostanje što nam je padom u grijeh nasilno oteto. To je suština plana spasenja. Mi često zloupotrebujemo slobodu izbora koju nam je Bog dao te poput tvrdoglave i nedozrele djece uporno srljamo u opasnost. Međutim, svakodnevnim održavanjem veze s Kristom mi duhovno rastemo i sazrijevamo, tako da na svijet i sve ostalo oko sebe gledamo drugačijim očima. Taj proces Pavao vrlo dobro opisuje sljedećim riječima: „A sve što mi bješe dobitak smatram za štetu i gubitak Krista radi” (Filipljanima 3:7).

Na taj način dolazi do mnogih promjena u našem kršćanskom životu. Je li to i tvoje iskustvo, dragi čitatelju? To je najveće od svih čuda koje možemo doživjeti u svom životu; nevidljivo je poput vjetra, ali se zapaža u promjenama koje nas čine sretnima dok dan za danom slijedimo Isusa. To se događalo s Njegovim prvim učenicima, a dogodit će se i s nama ako Mu na Njegovo nježno kucanje otvorimo vrata svoga srca.

Kakve promjene nastaju?

Svaka od ovih promjena vodi nas na bolje. Sve što Bog traži je da ostavimo bilo što štetno za nas, a sve što zahtijeva je da uvijek činimo ono što je zdravo i korisno. U svakoj zabrani kad Bog kaže: „Ne”, „Ne čini to, ne činite to”, mi nalazimo utisnuto:

„Da, ja želim da ti budeš uspješan u životu; želim da postaneš pobjednik.” Čitajmo polako i vrlo pažljivo sljedeće citate koji jasno pokazuju kako dobru namjeru Bog ima za cijeli ljudski rod: „Zato izaberi život, da budeš živ ti i potomci tvoji” (Ponovljeni zakon 30:19). „Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre, a ne zle, da vam dam posljedak kakav očekujete”. A sljedeći je jedan od najdivnijih i najdirljivijih poziva u Bibliji: „I tražit ćete Me i naći ćete Me kad Me potražite svim srcem svojim” (Jeremija 29:11,13).

Veliki završni čin – preobražaj

Cijelo nebo je stalno zauzeto nastojanjima da nas pripremi za posljednje poglavlje ljudske povijesti. Da bismo se održali u najvećem od svih provjeravanja, Bog zna da moramo proći kroz proces bitnih promjena i discipliniranja poznat kao „preobražaj Kristovom pravdom”. O čemu mi to govorimo? Govorimo o posebnom narodu koji živi u posebno vrijeme, s posebnom misijom i zaprepašujućom porukom koju treba objaviti svijetu. To mogu biti samo sto četrdeset i četiri tisuće i nitko drugi. Ova posebna grupa vjernika isto tako treba imati i poseban način života.

Način života kandidata za preobražaj

Svi smo čuli za krilaticu: „Moderno čovječanstvo prihvaća samoubilački način života.” To je opće prihvaćeno mišljenje! Moram vas upitati: „Trebaju li kandidati za preobražaj prihvatiti takav način življenja? Odražavaju li se takve navike u jelu, piću i spavanju štetno na dragocjeno zdravlje koje nam je Bog dao?” Čuo sam kako neki govore: „Što se tiče navika u pogledu prehrane, to su samo ‘savjeti’, a ne ‘načela’. Savjeti koji se mogu, ali ne moraju prihvatiti i koji nemaju značajnijeg utjecaja na naše spasenje.” Što vi mislite? Razmišljajte o ovome. U Otkrivenju 3:18 čitamo: „Sav-

jetujem ti (zapamtite: Savjetujem ti) da kupiš od Mene zlata ognjem žeženoga... i bijele haljine... i masti (melem) za oči.” Ovo su također „savjeti”. Što će se dogoditi ako mi te božanske „savjete” ne prihvatimo? Ponavljam da se i ovdje razumljivo može primijeniti koncept o slobodi izbora. Ali „što čovjek posije ono će i požnjeti” (Galaćanima 6:7) ili „sve mi je dozvoljeno, ali sve nije na korist” (1. Korinćanima 6:12).

Navike u prehrani kandidata za preobražaj

Svima nam je poznat zapis o životu proroka Ilije, ali potrebno je dublje proučiti detalje o njegovom načinu života jer ima puno toga zajedničkog s našim iskustvom. Kako se približavao trenutak njegovog preobražaja (iz smrtnog u besmrtno) on se sve više lišavao svoje ljudske prirode i sve više poprimao Kristovu božansku prirodu. Čak i u njegovim navikama u pogledu prehrane dolazilo je do bitnih promjena – postajale su postupno sve jednostavnije i zdravije (vidi 1. Kraljevima 17:6,14,15; 19:6). Zašto? Odgovor je lako pronaći. On se pripremao za nebesko državljanstvo, za druženje s nepalim bićima i za njihov životni stil. To se u ničemu ne razlikuje od onoga što treba biti

i naš slučaj. I naše navike u pogledu prehrane trebaju postepeno biti sve prirodnije, jednostavnije i zdravije kako se približavamo veličanstvenom epilogu naše povijesti ili, drugim riječima, ako se zaista želimo pridružiti svečanoj grupi preobraženih.

„Više nego pobjednici”

Posvetimo posebnu pažnju sljedećem nadahnutom tekstu: „Ako kršćani odluče tijelo potčiniti duhu, sve svoje prohtijeve i strasti staviti pod nadzor prosvjećene savjesti, smatrajući pokoravanje zakonima života i zdravlja svojom dužnošću prema Bogu i bližnjima, Bog će im podariti blagoslov i fizičke i umne snage. Oni će imati moralnu snagu kojom će se upustiti u borbu protiv sotone i u ime Onoga koji je odavno pobijedio apetit u njihovu korist, sami će postati više nego pobjednici. Ova borba stoji pred svima koji ju žele prihvatiti.” (4. Svjedočanstvo, str. 34)

Blagoslovi koje ne smijete propustiti!

Između svih blagoslova koje je Bog namijenio svojoj zajednici, jedan od najistaknutijih je poruka o zdravstvenoj reformi, s obzirom da tako puno dobivamo kad ju prihvatimo, a puno gubimo kad

ju odbacimo. Poklanjate li dužnu pažnju ovom nadahnutom tekstu? Briga o pravilnoj prehrani i zdravlju znatno doprinosi bistrini uma i moralnoj snazi neophodnoj u stalnom ratu protiv zla u kojem smo svi angažirani.

Sljedeći tekst još je određeniji: „Ne dajmo se nadvladati pa da u svoja usta stavimo bilo što čime bismo ugrozili zdravlje svog tijela, ma koliko to voljeli. Zašto? Zato što je naše tijelo Božje vlasništvo. Vi trebate zadobiti krunu koju nebo daje i izbjeći propast. Stoga vas pitam, Krista radi, zar ćete ovu svjetlost koja vas obasjava tako jasnim zracima odbaciti i reći: „Ali ja volim ovo ili ono zabranjeno jelo“? Bog poziva svakoga od nas da savjesno surađujemo s Njim u Njegovoj velikoj brizi i ljubavi, kako bi se svom dušom, tijelom i duhom uzdigli, oplemenili i posvetili za suradnju s Njim.” (RH, 7. siječnja 1902)

Sva nezdrava jela, pića i navike su protiv nas

Početak prethodno citiranog teksta vrijedan je da ga ponovo naglasimo: „Ne dajmo se nadvladati pa da u svoja usta stavimo bilo što čime bismo ugrozili zdravlje svog tijela, ma koliko to voljeli.” Zaključak je jasan. Volite li junk food (brzu i jeftinu hranu)? Međutim, ona ne voli vas. Volite li čokoladu, rafinirane proizvode i pržena jela ili gazirana pića? Sve to mrzi vas. Vi znate da je poduži spisak namirnica koje ne čine dio prehrane kandidata za preobraženje. Mnogima se za ono što rado jedu i piju vraća samo sušta suprotnost onome što su željeli. Ta nezdrava i kalorijska prezasićena hrana služi samo zato da vaše tijelo ostavi u teškom oboljenju, da vašu savjest, isto kao i tijelo, ostavi opterećenima mučnim posljedicama, a umne sile onesposobljene za „fino usklađivanje” s vašom duhovnošću. Uz sve to, ovo nije ništa drugo nego samopopuštanje „slijepim strastima”. Vi ste

iznevjereni i obmanuti iako niste svjesni toga. Vrijeme je da prekinete ovaj jednostrani odnos u kojem ste vi ti koji ste oštećeni.

Dva zadovoljstva umjesto jednog

Vrijeme je da promijenite svoj odnos prema hrani. Odlučite voljeti samo ono što je zaista korisno – zdravu, zaista ukusnu i dobru hranu koju je sam Tvorac predvidio za čovjeka. To će vam donijeti dva zadovoljstva: zadovoljstvo dobrog ukusa i najveće zadovoljstvo – znate li u čemu se ono nalazi? To je osjećaj zadovoljstva što činite ono što je ispravno! To je ono zbog čega nam je naš Tvorac pun ljubavi dao poruku o zdravstvenoj reformi. Kvalitetan život i zdravu mentalnu sklonost da razumijemo Njegove dobre namjere te da ih prenosimo svijetu.

Slatka ograničenja

Postavite sebi životne ciljeve, skicirajte ostvariv plan i ostvarujte to odlučno, ali sa zadovoljstvom. To će za vas predstavljati zdrav osobni izazov. Upoznat ćete se s postavljenim zamkama i znati kako ih izbjeći. U svemu možete računati na Onoga koji je trijumfirao nad božanstvom apetita u pustinji kušanja, zadobivši pobjedu za vas upravo tamo gdje su naši praroditelji poraženi. Pokažite sa zahvalnošću i sebi i svima koji vas promatraju da ste zaista pod Kristovom kontrolom uz svoj potpun pristanak i inicijativu. Samo na taj način možete iskusiti slatka ograničenja umjerenosti, imajući stalno pred očima veći dobitak. Drugim riječima, nećete ludo žrtvovati više zadovoljstva za niže i trenutno zadovoljenje.

Osjećate li se bespomoćnima u borbi protiv svojih loših navika?

Onda čitajte sljedeće: „Spasitelj je pobijedio da bi pokazao ljudima kako i oni mogu pobijediti... „Recite onima koji se kušaju da ne gledaju na okolnosti, niti na vlastitu slabost ili moć iskušenja, nego na silu Božje Riječi...” (Zdravlje i sreća, str. 156)

Zaključak

„Neka nitko od onih koji tvrde za sebe da su pobožni ne gleda na zdravlje tijela s ravnodušnošću i ne zavarava samog sebe da neumjerenost nije grijeh.” (Savjeti o prehrani, str. 62)

„Nitko ne može postati uspješan radnik u duhovnom djelu sve dok se ne pridržava stroge umjerenosti u svojim navikama u prehrani. Bog ne može dopustiti da se Njegov Sveti Duh spušta na one koji, iako znaju što trebaju jesti kako bi bili zdravi, uporno nastavljaju s praksom koja slabi njihove umne i tjelesne sposobnosti.” (Savjeti o prehrani, str. 55.56)

„Moramo shvatiti da popuštanje apetitu predstavlja najveću smetnju za duhovni napredak i za djelo posvećenja duše.” (9. Svjedočanstvo, str. 160)

„Onima koji popuštaju svome apetitu i prohtjevima nije moguće dostići kršćansko savršenstvo.” (5. Svjedočanstvo, str. 444)

„Oni koji su primili upozorenje o štetnosti upotrebe mesa, čaja i kave, kao i bogate i nezdravo pripremljene hrane, a odlučili su s Bogom učiniti zavjet, takvi neće nastaviti s popuštanjem želji za hranom za koju znaju da je nezdrava. Bog zahtijeva da svladamo apetit i da se dobrovoljno odrekemo svega onoga što nije dobro. To je zadatak koji se mora izvršiti da kao savršen narod možemo opstati pred Njim.” (9. Svjedočanstvo, str. 158)

Stoga, zašto reviziju svog jelovnika i svojih životnih navika ne učiniti upravo danas? Jedno je sigurno: ako izaberete put na koji Bog tako jasno ukazuje, nikad se zbog toga nećete kajati. Imat ćete mnogo razloga za radost i hvalit ćete i slaviti Boga za ovu čudesnu svjetlost, tako čudesnu i neophodnu da – kao što smo pročitali u završnom citatu Duha proroštva – „kao savršen narod možemo opstati pred Njim”.

SMOKVINO LIŠĆE *ili* JANJEĆE KRZNO?

Peter Laušević

Prije mnogo godina, kao pripravnik za biblijskog radnika, odlazio sam s jednim starijim pastorom u posjetu udaljenim članovima naše zajednice i zainteresiranima za istinu. U jednom smo se mjestu željeli sresti s jednom članicom naše zajednice koju nikad ranije nismo vidjeli i bio sam iznenađen i zadivljen kako smo ju prepoznali. Dok smo promatrali mnoge prolaznike koji su s pokretnih stepenica ulazili u predvorje u kojem smo se trebali sresti, naišla je jedna gospođa u kojoj smo odmah prepoznali našu sestru.

Odvojenost

Ovu smo ženu odmah prepoznali kao člana naše zajednice zbog toga što se vidno razlikovala od svih ostalih žena u tom okruženju. Bog je jasno dao do znanja da On želi imati narod koji je različit i odvojen od svih naroda na licu zemlje. „Zato izidite između njih i odvojite se, govori Gospod i ne dohvatajte se nečistote i ja ću vas primiti, i bit ću

vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj” (2. Korinćanima 6:17,18).

Kad Bog kaže da izađemo iz ovoga svijeta, da kao Njegov narod izađemo iz Babilona, On očekuje da napustimo u potpunosti, a ne samo djelomično, putove i nazore ovoga svijeta. Samo onda kad se odlučimo i odvojimo od svega što On naziva mrskim i odvratnim bit ćemo stvarno sinovi i kćeri Svedržitelja.

Mi shvaćamo da smo Kristovo vlasništvo zato što je On došao na ovaj svijet platiti visoku cijenu za naše otkupljenje. Međutim, samo ako dobrovoljno prihvatimo Njegovu žrtvu i predamo Mu se u potpunosti, možemo ući u to posebno srodstvo kao Božji sinovi i kćeri. On to jasno naglašava u svojoj sljedećoj izjavi: „Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne sebe i uzme križ svoj i ide za mnom” (Luka 9:23).

„Od Kristovih sljedbenika se zahtijeva odvajanje od svijeta, da se ne dotiču nečistoće, a uz to im je dano obećanje da će biti sinovi

i kćeri Najvišega, članovi carske obitelji. Međutim, ako ne ispune uvjete, neće doživjeti ispunjenje ovog obećanja. Samo ispovijedanje ovog obećanja ne znači ništa u Božjim očima. Istinska, smjerna, voljna poslušnost Njegovim zapovijedima je znak po kojem se prepoznaju Njegova djeca, primatelji Njegove milosti i sudionici u velikom spasenju. Takve On priznaje za svoj odabran narod, gledanje svijetu, anđelima i ljudima. Svatko će moći vidjeti da su oni odabrani i sveti te da se jasno odvajaju od svijeta, od njegovih sklonosti i strasti.” (2. Svjedočanstvo, str. 491)

Iskustveno učenje

Pripadnike svog naroda Gospod toliko voli da želi biti s njima kroz svu vječnost. Pisac Otkrivenja o tome kaže: „I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema. I ja, Ivan, vidjeh grad sveti, Jeruzalem nov, gdje silazi od Boga s neba, pripremljen kao nevjesta ukrašena

mužu svojemu. I čuh glas veliki s neba gdje govori: evo šatora Božjeg među ljudima i prebivat će s njima i oni će biti narod njegov i sam Bog bit će s njima, Bog njihov.” (Otkrivenje 21:1-3) Možemo li zamisliti da veliki Stvoritelj svemira svoj šator razapinje među ljudima, pripadnicima svog naroda s ove zemlje i da kroz beskrajna vremena vječnosti živi s njima?

Ovdje nije samo riječ o budućem životu u kojem možemo govoriti jedino u teološkim krugovima. Bog želi živjeti s nama još ovdje, upravo sad, već danas. „Ostanite u meni”, kaže Isus, „i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako ni vi ako u meni ne ostanete” (Ivan 15:4). Ovo se ostvaruje posredovanjem Svetog Duha koji neprestano živi u nama. „Vječni život imaju oni koji Krista vide u pravoj svjetlosti i koji Ga prime u svoje srce. Krist boravi u nama preko Duha, a Duh, primljen u srce kroz vjeru, predstavlja početak vječnog života.” (Čežnja vjekova, str. 372)

Dok gledamo u budućnost u vrijeme kad će se Sveti Duh izliti na Božji narod u punini i kad će se to iskusiti kao kasna kiša, mnogo toga moramo naučiti iz iskustava prve kršćanske crkve. Što je njima omogućilo primanje sile Svetog Duha u punini u njihovo vrijeme? Zašto su oni kao relativno nepoznato društvo koje uz sve svoje napore i namjere nije moglo pridobiti nekolicinu sljedbenika za svoju novu religiju, uplašili svijet?

“Prvi kršćani su zaista bili **‘osobit narod’** (Ponovljeni zakon 7:6). Njihovo **besprijeorno ponašanje i nepokolebljiva vjera** predstavljali su stalni ukor koji je narušavao mir grešnika. Iako malobrojni, bez bogatstva, položaja i počasnih titula, oni su svuda, za one koji su činili zlo, predstavljali strah i trepet, gdje god su njihov **karakter** i njihovo **učenje** bili poznati.” (Vjekovni sukob, str. 42)

Ono čime je bio probuđen tako velik interes u svjetskim razmjerima nije bilo samo njihovo novo učenje, već neodoljivo djelotvorna kombinacija učenja i karaktera. To je uzdrimalo čitavo rimsko carstvo kao i svu kulturu i religiju onog vremena u sukobu s ovim jedinstvenim narodom.

Svijet je mogao tolerirati drukčije ideje ili učenja. Međutim, ovo je bilo učenje koje je zaista imalo silu mijenjati karakter i djelovati tako moćno. „Najveća obmana ljudskog uma u Kristovo vrijeme bila je pretpostavka da već samo priznanje istine sačinjava pravdu. Sva ljudska iskustva su pokazala da teorijsko poznavanje istine nije dovoljno za spasenje duše. Ono ne donosi plodove pravde. Ljubomoran obzir prema onome što se naziva teološka istina često ide zajedno s mržnjom prema pravoj istini koja se otkriva u životu.” (Čežnja vjekova, str. 289)

Kao adventisti, često govorimo o nadolazećem nedjeljnom zakonu te nagađamo kad će taj zakon stupiti na snagu. Međutim, to vrijeme neće doći sve dok kao narod zaista ne iskusimo istinu u svom osobnom životu do te mjere da svakog dana živimo kao što je Isus živio. Pravi kršćani su oni koji žive kao što je Krist živio. Mi si sami trebamo postaviti ozbiljno pitanje: „Jesmo li zaista kršćani ili to samo isповijedamo riječima?” Ne možemo služiti i Kristu i ovom svijetu. „Nitko ne može služiti dva gospodara, jer ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednoga voljeti, a za drugoga ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni” (Matej 6:24).

Kad govorimo o odvajanju od svijeta, shvaćamo da to uključuje tri specifična aspekta, koje Krist posebno naglašava: „Ne brinite se dušom svojom: što ćete jesti ili što ćete piti; ni tijelom svojim: u što ćete se odjenuti. Nije li život pretežniji od hrane, tijelo od odijela?” (Matej 6:25). Ovdje su obuhvaćena ta tri aspekta: što jedemo, što pijemo i kako se odijevamo.

Zbog toga nam Duh Gospodnji, govoreći o reformi odijevanja, daje razboritu procjenu: „Kad se moda promijeni, praktičnost ili navodna udobnost ovoga (misli na krinoline koje su tad bile u modi) neće se više ni spominjati. Dužnost je svakog Božjeg djeteta zapitati se: „**U čemu se ja razlikujem od ovog svijeta?**“ **Izložimo se malo i neugodnosti da bismo bili na sigurnoj strani.** Kakav križ nose pripadnici Božjeg naroda? Oni se miješaju s ovim svijetom, pokazuju isti duh, a u svom načinu odijevanja, razgovoru i postupcima ne razlikuju se od svijeta.” (1. Svjedočanstvo, str. 278)

Znači li to da pripadnici Božjeg naroda ne trebaju brinuti što će jesti ili kako će se odijevati? „Pogledajte na ptice nebeske” nastavlja Isus, „kako ne siju, niti žanju, ni sabiraju u žitnice; pa Otac vaš nebeski hrani ih. Niste li vi mnogo pretežniji od njih?” (stih 26). Očigledno je da se i ptice na svoj način brinu za hranu. Ipak, one nisu nagonski obuzete samo tom potrebom. Isto tako i pripadnici Božjeg naroda ne trebaju biti opterećeni samo tim što će jesti i kako će se obući. Oni uvijek trebaju misliti o onome što služi na čast i slavu Bogu, ne dozvoljavajući da njihove misli obuzima ono što bi ih odvrćalo od duhovnog iskustva s Gospodom što treba biti njihov primarni cilj u životu.

Prvobitna odjeća

Bez obzira kojim se predmetom bavimo, uvijek trebamo sadašnje ideje i praksu uspoređivati s Božjom prvobitnom namjerom za Njegov narod. „Gospod reče ovako: stanite na putovima i pogledajte, pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite njime i naći ćete mir duši svojoj. A oni rekoše: nećemo ići” (Jeremija 6:16). I sam je Krist, dok je bio na Zemlji, svoje ispravljanje pogrešnih ljudskih ideja i shvaćanja temeljio na prvobitnom Božjem planu, naglašavajući pri tom „ali iz početka nije bilo tako” (Matej 19:8).

Kad je Bog stvorio naše praroditelje, oni su bili različiti i drukčiji od svakog drugog stvorenja. „Cijelo nebo se s dubokim zanimanjem radovalo stvaranju našeg svijeta i čovjeka. Ljudska bića predstavljala su nov i poseban poredak (u svemu stvorenom).” (Komentari biblijskih tekstova, str.9) Oni su zaista stvoreni po Božjem obličju. „I stvori Bog čovjeka po obličju svojem, po obličju Božjemu stvori ga; muško i žensko stvori ih” (Postanak 1:27).

S obzirom da su Adam i Eva stvoreni po Božjem obličju, jesmo li ikad razmišljali kakvom se odjećom zaodijeva Stvoritelj? Je li zaodjeven bilo čime? Čitajmo što nadahnuti Psalmist kaže o tome: „Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda! Gospode, Bože moj, velik si veoma, obukao si se u veličanstvo i krasotu. Obukao si svjetlost kao haljinu, razapeo nebo kao šator” (Psalam 104:1,2).

Da, zaista! Tvorac je zaodjeven čašću, veličanstvom i svjetlošću. Po tome možemo zaključiti da se i naši praroditelji, nakon što ih je Bog stvorio upravo po svome obličju, radosno šetali po vrtu zaodjeveni čašću, veličanstvom i svjetlošću. Vrlo je svjetovna ideja o golom Adamu i Evi u Edenskom vrtu na način kako danas shvaćamo golotinju.

Smisao golotinje bio je u tome što, poput djeteta kad se rodi, nisu na sebi imali nikakve umjetne odjeće. Biblijski zapis kaže: „A bija-hu oboje goli, Adam i žena mu i ne bješe ih sramota” (Postanak 2:25). Međutim, ovu golotinju moramo razlikovati od stanja u kojem su se našli poslije učinjenog grijeha. „Tad im se otvoriše oči i vidješe da su goli; pa spletoše lišća smokvina i načiniše sebi pregače (Postanak 3:7). Čim su sagriješili, znali su da su izgubili nešto i pokušali su to što su izgubili pokriti pletenjem odjeće od smokvinog lišća.

„Bog je našim praroditeljima dao sve potrebne upute u pogledu zabranjenog „drveta znanja” i oni su bili potpuno obaviješteni o sotoninom padu i o opasnosti slušanja njegovih sugestija. On ih nije lišio mogućnosti da pogriješe i jedu zabranjene plodove. Prepustio im je da kao moralno slobodna bića vjeruju Njegovoj riječi, poslušaju Njegovu zapovijed i žive ili da povjeruju kušaču, pokažu neposlušnost i propadnu. Oni su oboje okusili plod sa zabranjenog „drveta znanja” i velika mudrost koju su stekli bilo je znanje o grijehu i osjećaj krivnje. **Svjetlosni ogrtač kojim su bili okruženi ubrzo je nestao** i oni su, svjesni svoje krivnje i vidjevši da su **ostali bez svoje Bogom dane odjeće**, osjetili jezivu drhtavicu i **počeli pokrivati svoje gole tijelo.**” (The Spirit of Prophecy I, str. 40)

Zašto su radili tu odjeću od smokvinog lišća? Oni su imali određeno vrijeme za susret sa svojim Stvoriteljem i svjesni Njegove prisutnosti, znali su da trebaju biti odjeveni. S obzirom da svoje tijelo nisu mogli u potpunosti pokriti kao dok su imali haljine svjetlosti, stavili su na sebe ono što su mogli naći.

Zanimljivo je primijetiti da si ljudi, što dublje padaju u grijeh, sve više uzimaju slobodu da pred

Boga izlaze goli ili sve manje i manje odjeveni. Nekada su vjernici dolazeći na bogoslužje strogo pazili da im odjeća pokriva sve dijelove tijela. Danas i u crkvi možemo vidjeti previše usku odjeću ispod koje se tijelo naglašeno ističe, nedolično dekoltirane haljine i košulje kratkih rukava ili bez rukava, kao i prekratke suknje, što jasno pokazuje da smo postali bezosjećajni za grijeh te da u Božju prisutnost dolazimo sa svojim haljinama od smokvinog lišća.

Koliko je ovome suprotno poštovanje svetih anđela koji nikad ne propuštaju pokriti svoje tijelo kad se približavaju velikom Stvoritelju u Njegovom svetom hramu. Čitajmo što Izaija svjedoči o tome: „Godine koje umrije car Ozija vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu visoku i izdignutu i skut Mu ispunjavaše hram. Serafimi stajahu iznad Njega, svaki imaše šest krila; s dva zaklanjaše lice svoje i s dva zaklanjaše noge svoje, a s dva letiše” (Izaija 6:1,2).

Onima koji u Božju prisutnost dolaze tako oskudno odjeveni u haljine od smokvinog lišća treba reći da radije dođu i tako nego da ne dođu nikako. Kao grešnici, Bog želi da dođemo k Njemu upravo takvi kakvi smo, jer On ima lijek za naše bijedno i izopačeno stanje kao grešnika.

Plan otkupljenja

Adam i Eva su izašli pred Boga ne samo izvana odjeveni u odjeću neprikladnu za Njegovu prisutnost, nego je i njihovo unutrašnje stanje bilo slično onome kojim prorok Izaija opisuje takozvani Božji narod svog vremena: „Od pete do glave nema ništa zdravo, nego ozljede i modrice i rane gnojave, ni iscijedene ni zavijene ni uljem zablazene” (Izaija 1:6).

I što čini Isus s takvim grešnicima koji su Mu toliko dragi da je bio spreman i život svoj dati za njih? Nakon što je Adamu i njegovoj ženi objasnio plan spasenja i neophodnost žrtve koja je morala biti zaklana da bi oni bili otkupljeni iz takve uniženosti, Gospod Bog „načini Adamu i ženi njegovoj haljine od kože i obuče ih u njih” (Postanak 3:21). Bog je ovim praktično ilustrirao svoju žrtvu za grešnika i to im je utisnuo u pamćenje na taj način

što je njihove pregače spletene od smokvinog lišća zamijenio haljinama od kože koje su odgovarajuće predstavljale plan otkupljenja, jer su životinje morale biti žrtvovane radi njih.

Svskog dana dok su na sebe oblačili te haljine koje je Bog posebno pripremio za njih to ih je podsjećalo da su time prihvatili Krista kao svoje opravdanje. Na taj način je zamjena odjeće zaista utjecala na njihov karakter. „Možda se među nama”, piše sluškinja Gospodnja, „nije pojavilo nijedno pitanje koje bi prouzročilo takav razvoj karaktera kao što je to upravo ova reforma u odijevanju.” (4. Svjedočanstvo, str. 609)

Kad vidimo da se jedna osoba oblači na pogrešan i nedoličan način, što možemo znati? „**Vidjela sam da je vanjski izgled pokazatelj onoga što je u srcu...** Ako se takvi ne očiste od svoje izopačenosti oni **nikad neće vidjeti Boga** jer će Njega vidjeti samo oni koji su čista srca.” (1. Svjedočanstvo, str. 127)

Jesmo li prihvatili Krista kao svog osobnog Spasitelja? Ako je tako, onda će se vidjeti odgovarajuće promjene i u našem vanjskom izgledu. Istina je da neka osoba može promijeniti svoj vanjski izgled iako se nije promijenila iznutra. Međutim, ako se ona zaista promijenila iznutra, nije moguće da se ta promjena ne pokaže i izvana.

Dok promatramo različite promjene kod naših praroditelja, zapažamo da se svaka njihova duhovna promjena odrazila i na njihov vanjski izgled. U početku su bili potpuno zaodjeveni haljinama svjetlosti. Čim su sagriješili, automatski je došlo do promjene i u njihovom vanjskom izgledu – svjetlosti je nestalo. Ako smo živjeli kršćanskim životom, a onda izgubili svoju povezanost s Gospodom, jedan od prvih pokazatelja toga bit će promjena u načinu odijevanja. Godinama unazad primjećujem da članovi koji pođu putem otpadništva prve znakove toga pokazuju upravo mijenjanjem načina svog odijevanja.

Kad su se Adam i Eva sjetili da se u određeno vrijeme moraju susresti sa Stvoriteljem, svjesni svoje golotinje i postidjeni, pokušali su učiniti najbolje što su mogli da bi pokrili svoje golo tijelo. To je

bilo samoopravdanje u pokušaju da se pred Bogom pojave kao da se ništa nije dogodilo. Ali On se nije dao obmanuti. Njegova ljubav prema njima bila je suviše velika da bi ih mogao ostaviti takve kakvi su tad bili. Nakon što su razumjeli božanski plan za spasenje čovječanstva i osobno ga prihvatili, odmah je došlo do promjene i u načinu njihovog odijevanja. Bog ih nije ostavio pod njihovim pokrivalom od smokvinog lišća ili imitacijom neke vrste „pećinskog stila”. On im je načinio odjeću od kože, zaodjenuvši ih potpuno haljinama koje su simbolizirale plan otkupljenja. Na isti način, kad jedna osoba u potpunosti prihvati Krista kao svog osobnog Spasitelja, kod nje se odmah vidi promjena i u načinu odijevanja. Umjesto smokvinim lišćem, bit će potpuno odjeveni kao što ćemo vidjeti u sljedećem podnaslovu.

Kad god su Adam i Eva pogledali na svoju novu odjeću, to ih je podsjećalo da Krist mora umrijeti da bi oni živjeli. Mi bismo također, kad primimo Krista kao svog osobnog Spasitelja, morali zaželjeti promjenu u svom načinu odijevanja. Kad god pogledam načelo o reformi odijevanja koja su dana Božjem narodu u ovim posljednjim danima, a posebno kad vidimo da to „uključuje i križ”, sjetim se plana otkupljenja i činjenice da je Krist naša pravednost. „Neki se prema reformi u odijevanju odnose potpuno ravnodušno, a drugi je čak i preziru zato što prihvaćanje te reforme uključuje i križ. Ja zahvaljujem Bogu za taj križ. To je upravo ono što nam nedostaje da bismo se kao narod koji drži Božje zapovijedi razlikovali i odvojili od svijeta.” (3. Svjedočanstvo, str. 160)

Znak razlikovanja

„Pokazano mi je da se sjekira mora staviti na korijen drveta. Takva oholost se **ne smije trpjeti u zajednici**. To pripadnike Božjeg naroda **odvaja od Boga**, a Njegov kovčeg stalno drži daleko od njih. Oholost, moda i prilagođavanje svijetu smrtno uspavljaju pripadnike suvremenog Izraela. Oni se svakog mjeseca sve više odaju oholosti, lakomstvu, sebičnosti i ljubavi prema svijetu. Kad njihova srca budu ganuta istinom, oni će

umrijeti svijetu i tad će odbaciti ukrasne trake, čipke i okovratnike, a kad budu mrtvi za sve to, smijeh, podrugljivost i prijezir od strane nevjernika neće ih pokolebati. Oni će osjećati usrdnu želju da, slično svome Učitelju, budu potpuno odvojeni od svijeta i neće podržavati svjetovnu oholost, modu i običaje. Pred očima će im uvijek biti plemeniti cilj da proslave Boga i da zadobiju besmrtno naslijeđe. Težeći samo za tim, oni će odbaciti sve što je ovozemaljske prirode. **Bog želi imati poseban narod koji se potpuno razlikuje od svijeta**. I čim neki pokažu želju za podržavanjem mode ovog svijeta i nisu spremni bez odlaganja pokoriti se, Bog će ih prestati priznavati za svoju decu.” (1. Svjedočanstvo, str. 127)

Načela u reformi odijevanja Bog je Izraelcima dao ne samo kao podsjetnik na Kristovu žrtvu za ljudski rod, nego i zato da bi bila znak razlikovanja njih kao Božjeg naroda. Kad pažljivo pročitatmo tekst u knjizi Brojevi 15:37-41 vidimo da je Gospod plavu vrpca na njihovoj odjeći uveo jednostavno kao znak po kojem su se oni raspoznavali kao Njegov narod.

„Ovdje Gospod izričito nalaže sinovima Izraelovim da nose potpuno jednostavno pripremljenu odjeću, kako bi se razlikovali od idolopokloničkih naroda iz svog okruženja. I kad god bi im se pogled zadržao na toj njihovoj osobitoj odjeći, trebali su se sjetiti da su narod koji drži Božje zapovijedi, da ih je On na čudesan način izveo iz egipatskog ropstva da bi služili Njemu i bili Njegov sveti narod. Oni se nisu smjeli povoditi za svojim željama niti podržavati idolopokloničke narode oko sebe, već ostati osobit narod. Svatko tko bi pogledao njihovu posebnu odjeću mogao je reći: „Ovo su oni koje je Bog izveo iz zemlje egipatske i koji drže sve Njegove zapovijedi.” **Pripadnike izraelskog naroda svatko je mogao prepoznati čim ih vidi, jer ih je Bog ovim jednostavnim obilježjem izdvojio kao svoje.**

Nošenje plave vrpce, zahtijevano od sinova Izraelovih po izričitom Božjem nalogu, nije imalo nikakvog neposrednog utjecaja na njihovo zdravlje. Božji blagoslovi su bili uvjetovani jedino njihovo-

vom poslušnošću, a vrpca ih je samo podsjećala na visoke Jahvine zahtjeve: da se ne miješaju s drugim narodima i da ne prisustvuju njihovim gozbama i pijankama gdje se jela svinjetina i druga raskošna jela štetna za zdravlje. Sad Bog od pripadnika svog naroda traži da reformu u odijevanju prihvate ne samo zato da bi se kao Njegov „izabrani narod” razlikovali od ostalog svijeta, nego i zato što je reforma u odijevanju bitna i za fizičko i za mentalno zdravlje. Dok tvrde da su Božji narod oni su u velikoj mjeri izgubili svoje posebno obilježje. Počeli su se postupno prilagođavati pripadnicima ostalog svijeta i miješati se s njima, tako da su u puno toga postali isti kao oni. To nije po Božjoj volji. On ih poziva, kao i nekada sinove Izraelove, da se odvoje od nevjernika i odbace njihove idolopokloničke običaje, da se ne povode za svojim neposvećenim srcem i za svojim očima, koje ih često navode da se odvoje od Boga i prilagođavaju ovom svijetu.” (1. Svjedočanstvo, str. 470)

Zaključak

Razmatrajući sve ove navode iz Biblije i Duha proroštva, možemo samo zaključiti da nas naš Stvoritelj zaista voli. „I mi poznamo i vjerovajmo ljubav koju Bog ima k nama. Bog je ljubav i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji” (1. Ivanova 4:16). Načela u reformi odijevanja On nam je dao samo iz perspektive svoje ljubavi. Prihvatimo ovo načelo u interesu svog fizičkog, umnog i duhovnog zdravlja i dobrobiti. To nam je dano ne samo za naše osobno dobro, nego i da bismo u svijetu bili prepoznatljivi kao Njegov izabrani narod.

Svaki put kad način odijevanja koji nam se preporučuje u nadahnutim spisima osjećamo kao križ, sjetimo se da reforma u pogledu odijevanja simbolizira Kristovu žrtvu za ovaj izgubljeni svijet. Najvažnija pitanja za svakoga od vas danas su: vidite li sebe kao grešnika kome je potreban Spasitelj? Vidite li u Isusu žrtvu za svoje grijehove? Prihvaćate li Ga kao svog osobnog Otkupitelja? Ako to još niste učinili, sad je vrijeme da Ga odlučno prihvatite svim srcem i da „haljine od kože” (načela reforme u odijevanju) rado usvojite kao simbol tog prihvaćanja.

Plava vrpca:

Odijevanje pred Kristov dolazak

David Žic

Pitanje reforme u odijevanju je jednostavno, ali i složeno. Jednostavno, jer je u Bibliji i u Duhu proroštva tako jasno naglašen značaj istoga i dane su potpuno jasne upute vezane uz to. Složeno, jer to pitanje predugo nismo uzimali tako ozbiljno kao što bismo trebali. Dok neki uzdišu i jadikuju zbog sve većeg utjecaja svjetovnosti i mode u našem narodu, većina nas je bila sklona to potiskivati u stranu kao sporedno pitanje. Sad se posljedice dugogodišnjeg zanemarivanja ovog pitanja osjećaju u sveukupnom stanju našeg naroda. Sad se moramo suprotstaviti ovom zlu kao nikad ranije ili ćemo se

suočiti s posljedicama koje vode uništenju.

Kao čovjek moram priznati da mi se ovo pitanje u prošlosti nije činilo važno. Jasno je da su žene, više nego muškarci, meta modne industrije. No sklonosti promjenama sad navode i muškarce da postanu mete sotoninih lukavstava u ovom pitanju isto kao i žene. Moralna izopačenost koja se toliko proširila u društvu mora se nazvati pravim imenom. U protivnom ćemo kao narod biti zahvaćeni valom koji će nas odnijeti daleko na pučinu i odvojiti od stijene našeg spasenja. „Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život

i malo ih je koji ga nalaze” (Matej 7:13,14).

Poziv na odvajanje

Božji se narod treba odvojiti i razlikovati od ovog svijeta. Zato nam se u Božjoj Riječi jasno nalaže: „Ne uprežite se u isti jaram s nevjernicima; jer što ima pravednost s bezakonjem ili kakvu zajednicu ima svjetlost s tamom? A kakvu suglasnost Krist s Belijarom? Ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom? I kakvo je slaganje hrama Božjeg s idolima? Jer vi ste hram Boga živoga, kao što reče Bog: uselit ću se u njih, i živjet ću u njima, i bit ću im Bog, i oni će biti moj narod” (2. Korinćanima 6:14-18).

Modna industrija

Odjeća sama po sebi nije grešna. Zapravo, odjeća se u Svetim spisima koristi kao simbol pokrivanja Kristovom pravednošću. Ali neprijatelj duše trudi se odijevanje pretvoriti u pravog idola koji svoje poklonike odvaja od njihovog Stvoritelja. Modna industrija, koristeći ljudske sklonosti oholosti i taštini, čini svoje poklonike žrtvama prolaznih ništarija ovog svijeta. Nasuprot tome, Božji sinovi i kćeri trebaju odbaciti sve takve primamljivosti svijeta. „Ne ljubite svijeta ni što je u svijetu. Ako netko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu.” (1. Ivanova 2:15)

„Od Kristovih se sljedbenika zahtijeva odvajanje od svijeta, da se ne dotiču nečistoće, a uz to im je dano obećanje da će biti sinovi i kćeri Najvišega, članovi kraljevske obitelji. Međutim, ako ne ispune uvjete, neće doživjeti ispunjenje ovog obećanja. Samo ispovijedanje kršćanstva ne vrijedi ništa u Božjim očima. Istinska, smjerna, dobrovoljna poslušnost Njegovim zapovijedima je znak po kojem se prepoznaju Njegova djeca, primatelji Njegove milosti i sudionici u velikom spasenju. Takve On priznaje kao svoj odabrani narod, gledanje svijetu, anđelima i ljudima. Svatko će moći vidjeti

da su oni odabrani i sveti, te da se jasno odvajaju od svijeta, od njegovih sklonosti i strasti.” (2. Svjedočanstvo, str. 491)

Raspoznavanje po plavoj vrpici

U želji da se Njegov narod razlikuje od ovog svijeta, Bog je tražio da se ta razlika vidi i u njihovom odijevanju. „Još reče Gospod Mojsiju govoreći: Reci sinovima Izraelovim i kaži im, neka prave rese po skutovima svojih haljina od koljena do koljena, i nad rese neka stave vrpce plavu. I imat ćete rese zato da se gledajući ih opominjete svih zapovijedi Gospodnjih i tvorite ih, i da se ne zanosite za srcem svojim i za očima svojim, za kojima činite preljubu; nego da pamтите i tvorite sve zapovijedi moje, i budete sveti Bogu svojem. Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da vam budem Bog. Ja sam Gospod Bog vaš.” (Brojevi 15:37-41)

Plava vrpca je bila znak raspoznavanja, ne samo za njih nego i za svijet. Isto tako je i u novozačetnom razdoblju naše odijevanje znak raspoznavanja i razlikovanja od svijeta. Promatrajući našu vanjštinu, ljudi mogu zaključiti što nam je u srcu. „Jer ste vi naša poslanica napisana u srcima našima, koju poznaju i čitaju svi ljudi” (2. Korinćanima 3:2). „Kad se moda promijeni, praktičnost ili navodna udobnost ovoga neće se više ni spominjati. Dužnost je svakog Božjeg djeteta zapitati se: „U čemu se ja razlikujem od ovog svijeta?” Izložimo se malo i neugodnosti da bismo bili na sigurnoj strani. Kakav križ nose pripadnici Božjeg naroda? Oni se miješaju s ovim svijetom, pokazuju isti duh, a u svom načinu odijevanja, razgovoru i postupcima ne razlikuju se od svijeta.” (1. Svjedočanstvo, str. 278)

Ne možete služiti dva gospodara. Kad postanete rob mode ovog svijeta ne možete u isto vrijeme biti i istinski Kristov sljedbenik. „Nitko ne može dva gospodara služiti: jer ili će jednog

mrziti, a drugog ljubiti; ili jednog voljeti, a za drugog ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni. Zato vam kažem: ne brinite se za život svoj, što ćete jesti ili što ćete piti; ni za tijelo svoje, u što ćete se obući. Nije li život pretežniji od hrane i tijelo od odijela?” (Matej 6:24,25) Znači li ovo da prehrana i odijevanje nisu važni? Ne. To jednostavno znači da kršćani ne trebaju biti opterećeni brigama za ove svoje potrebe, jer su oni svoj život predali Kristu i u poslušnosti čine samo ono što bi i On učinio da je na njihovom mjestu. „Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žanju, ni skupljaju u žitnice; pa otac vaš nebeski hrani ih. Niste li vi mnogo vrijedniji od njih?” (Matej 6:26)

Trebamo se razlikovati od ovog svijeta ne samo u odijevanju, nego i u prehrani. Ne trebamo misliti i brinuti samo o tome. Krist jedva čeka da vas izbavi iz bilo kakve situacije u kojoj se nalazite. Ne zabrinjavajte se zbog onoga gdje ste bili do sad. Ne opterećujte se brigom vide li ljudi oko vas promjenu u vašem životu. Ako do sad niste pravilno predstavljali Krista pred svijetom, možete to početi od danas. Kakvo čudesno svjedočanstvo može postati vaš život Kristovom silom, ako se obratite. Rob mode može postati potpuno oslobođen iz te zamke. Vaša povezanost s Kristom tad postaje očigledna svima koji su oko vas.

Za mene je osobno bilo teško razumjeti važnost reforme u odijevanju dok nisam shvatio ovu važnu činjenicu: Postoje samo dva načina na koja možete prenositi svjetlost na pripadnike ovog svijeta. Dok im samo govorite kako trebamo biti „poseban narod” prenosite im svjetlost samo na jedan od ova dva načina. Ali kad vas oni pogledaju, vidjet će u vama odsjaj ili krotkog i smjernog Isusa ili odbljesak neprijatelja duša. Vaša odjeća je vanjski pokazatelj onoga što vam je u srcu.

„Upravo oni koji tvrde da su oprani Kristovom krvlju koja je za

njih prolivena, kite i ukrašavaju svoje jedno smrtno tijelo i drsko tvrde da su sljedbenici tog svetog i smjernog Učitelja, punog samoodricanja. O, kad bi svi to mogli vidjeti onako kako Bog gleda na to i kako je meni bilo pokazano! Činilo mi se da ne mogu izdržati osjećaj duševnog bola koji sam osjetila kad mi je to bilo pokazano. Anđeo reče: „Pripadnici Božjeg naroda su osobit narod; od takvih On očekuje da budu čisti kao što je On čist”. Vidjela sam da je vanjski izgled pokazatelj onoga što je u srcu. Kad je vanjšina ukrašena trakama, kragnama i drugim nepotrebnim ukrasima, to jasno pokazuje da se ljubav prema svemu tome nalazi u srcu. Ako se takvi ne očiste od svoje izopačenosti oni nikad neće vidjeti Boga, jer će Njega vidjeti samo oni koji su čista srca.” (1. Svjedočanstvo, str. 127)

„Karakter neke osobe procjenjuje se prema načinu njezinog odijevanja. Profinjen ukus i plemenit um otkriva se izborom jednostavne i prikladne odjeće. Čedna jednostavnost u odijevanju, sjedinjena sa skromnošću u ponašanju, učinit će da mlada žena bude okružena atmosferom svete uzdržanosti koja će ju zaštititi od tisuću opasnosti.” (Odgoj, str. 248)

„Pravila” u vezi odijevanja

S toliko ograničenja u vezi odijevanja, kakve nam upute daje Nadahnuće? Ovdje želimo govoriti ne samo o važnosti i značaju odijevanja, nego pružiti i praktične savjete i pomoć u rješavanju ovih teškoća. U produžetku ovog teksta slijedi niz uputa kojima se možete rukovoditi u izboru svoje svakodnevne odjeće. Ako vam pitanje izbora svakodnevne odjeće pričinjava teškoće, pročitajte ovaj popis svakog jutra prije nego odlučite što ćete obući:

1. Je li odjeća pristojna i umjerena?

Svrha odjeće je da „pokriva” tijelo, a kad ona „otkriva”, odjednom postaje suprotnost samoj svojoj svrsi. Vaša odjeća treba biti pristojno pokrivalo, ni previše kratka ni previše tijesna.

„Tako i žene u pristojnom odijelu, sa stidom i poštenjem da ukrašuju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ili biserom, ili haljinama skupocjenima, nego dobrim djelima kao što se pristoji ženama koje se obećavaju pobožnosti.”

(1. Timoteju 2:9,10)

2. Privlači li pažnju na mene?

S obzirom da odjeća otkriva ono što nam je u srcu, uvijek se trebate zapitati želite li odjećom koju nosite skrenuti pažnju na sebe. Sva odjeća koju nosite da bi istaknuli svoju oholost i taštinu, čak i ako je umjerena, odvratna je u Božjim očima. Vaša odjeća ne treba privlačiti pažnju, već odražavati unutarnju poveza-

nost s Bogom. Razmotriti cilj oblačenja takve odjeće isto je tako važno kao i boja, dekolte i pripijenost uz tijelo i tako dalje. „Vaša ljepota da ne bude izvana u pletenju kose i u nošenju zlata i oblačenju haljina; nego u tajnome čovjeku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom dragocjeno.” (1. Petrova 3:3,4)

3. Je li odjeća čista, uredna i zdrava?

„Ne znate li da ste vi crkva Božja i Duh Božji živi u vama? Ako tko pokvari crkvu Božju, pokvarit će njega Bog, jer je crkva Božja sveta, a to ste vi” (1. Korinćanima 3:16,17). „Naš Stvoritelj želi da naša odjeća bude ne samo uredna i zdrava, već i prikladna i pristojna.” (Odgoj, str. 248)

4. Odgovara li vremenskim prilikama?

Razmislite odgovara li odjeća koju nosite temperaturi koja doprinosi vašem zdravlju. U tome je odjeća usko povezana sa zdravstvenom reformom. Čestita žena se „ne boji snijega za svoju djecu, jer sva djeca njezina imaju po dvije haljine” (Mudre izreke 31:21).

5. Odgovara li mojim godinama i poslu kojim se bavim?

Razmišljajući što će obući, mnogi prečesto zaboravljaju na svoje godine. „Uvijek trebamo biti uredno i prikladno odjeveni, u skladu s godinama i položajem koji zauzimamo u životu.” (2. Svjedočanstvo, str. 136)

6. Izbjegavam li sličnost s odjećom suprotnog spola?

U suvremenoj modi postoji sve veća nemoralna tendencija da se

odjeća i jednog i drugog spola što više izjednači, tako da žene što je moguće više izgledaju kao muškarci.

Međutim, Biblija jasno kaže: „Žena da ne nosi muškoga odijela niti čovjek da se oblači u ženske haljine, jer je odvratn pred Gospodom Bogom tvojim tko god čini tako” (Ponovljeni zakon 22:5). „Primjećuje se sve jača sklonost da žene po svom načinu odijevanja i vanjskom izgledu budu što sličnije muškarcima, a oblik njihove odjeće postaje sve sličniji muškoj, no Bog to proglašava odvratnim. “Isto, i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe” (1. Timoteju 2:9).” (1. Svjedočanstvo, str. 380)

7. Kosa je dio vašeg pokrivala

Imajte na umu da je kosa također dano pokrivalo koje kao i odjeća ukrašava (ili pokriva) vašu glavu. Način na koji održavate vašu kosu (vaša frizura) pokazuje svijetu koliko ste povezani s Bogom. „Zar vas i sama priroda ne uči da je mužu sramota imati dugačku kosu? A ženi je ures dugačka kosa, jer joj je kosa dana umjesto pokrivala” (1. Korinćanima 11:14,15).

8. Slavim li svojim načinom odijevanja Boga?

Sušтина ovog pitanja nije u tome KAKO se oblačite, nego ZAŠTO se tako oblačite. Ako vam je cilj skrenuti pažnju pripadnika ovog svijeta na sebe, onda im ne možete u isto vrijeme prikazivati Krista. Čak i kad vam odjeća u potpunosti pokriva tijelo, ali ukoliko svojim krojem, stilom ili bojom skreće pažnju na vaše tijelo umjesto na vaš kršćanski karakter, onda ne može služiti na slavu Bogu. Pismo kaže: „Ako, dakle, jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite – sve na slavu Božju činite” (1. Korinćanima 10:31).

Aktivnosti zajednice

Može li zajednica disciplinirati

rati članove koji krše pravila kršćanskog odijevanja? Može li uskratiti krštenje onima koji ne žele živjeti po ovim načelima? Gospodnja sluškinja o tome piše sljedeće: „Pokazano mi je da se sjekira mora staviti na korijen drvetu. Takva oholost se ne smije trpjeti u zajednici. To pripadnike Božjeg naroda odvaja od Boga, a Njegov kovčeg stalno drži daleko od njih. Oholost, moda i prilagođavanje svijetu smrtno uspavljaju pripadnike suvremenog Izraela. Oni se svakog mjeseca sve više odaju oholosti, lakomstvu, sebičnosti i ljubavi prema svijetu. Kad njihova srca budu ganuta istinom, oni će umrijeti svijetu i tad će odbaciti ukrasne trake, čipke i okovratnike, a kad budu mrtvi za sve to, smijeh, podrugljivost i prijezir od strane nevjernika neće ih pokolebati. Oni će osjećati usrdnu želju da, slično svome Učitelju, budu potpuno odvojeni od svijeta i neće podržavati svjetovnu oholost, modu i običaje. Pred očima će im uvijek biti plemenit cilj da proslave Boga i da zadobiju besmrtno naslijeđe. Težeći samo za tim, oni će odbaciti sve što je ovozemaljske prirode. Bog želi imati poseban narod koji se potpuno razlikuje od svijeta. I čim neki pokažu želju za podržavanjem mode ovog svijeta i nisu spremni bez odlaganja pokoriti se, Bog će ih prestati priznavati za svoju djecu.” (1. Svjedočanstvo, str. 127)

„Moda izopačuje um i potkopava duhovnost našeg naroda. Robovanje modi sve više uzima maha i među adventistima sedmog dana te čini više nego sve drugo da odvoji naš narod od Boga. Pokazano mi je da su pravila naše zajednice po tom pitanju nepotpuna. Svako bi pokazivanje oholosti u odijevanju koje je zabranjeno u Božjoj Riječi trebalo biti dovoljan razlog za primjenu crkvene discipline. Ukoliko neka sestra unatoč svim opomenama, pozivima i molbama nastavlja provoditi svoju izopačenu volju, to se može smatrati jasnim dokazom da njezino srce nije ujedinjeno s Kristom.

“Ja” i samo “ja” postaje predmet obožavanja i jedna takva tobožnja kršćanka može mnoge odvratiti od Boga. Na nama je, kao narodu, težak grijeh što dopuštamo da se članovi naše zajednice odijevaju na način koji nije u skladu s našom vjerom. Moramo se odmah probuditi i zatvoriti vrata pred zavodljivim kušanjima mode. Ako to ne učinimo, naše crkve će se demoralizirati.” (4. Svjedočanstvo, str. 620)

Ispunjenje proročanstva

Mi željno očekujemo izlivanje kasne kiše, ali moramo se pripremiti za taj događaj. Ono zbog čega su pripadnici prve kršćanske crkve predstavljali „strah i trepet” za svijet bilo je njihovo učenje uz njihov karakter. „Prvi kršćani su zaista bili ‘narod osobit’ (Ponovljeni zakon 7:6). Njihovo besprijeekorno ponašanje i nepokolebljiva vjera predstavljali su stalni ukor koji je narušavao mir grešnika. Iako malobrojni, bez bogatstva, položaja i počasnih titula, oni su svuda, za one koji su činili zlo, predstavljali strah i trepet, gdje god su njihov karakter i njihovo učenje bili poznati.” (Vjekovni sukob, str. 42)

S obzirom da živimo u razdoblju Laodiceje, pozvani smo da odbacimo svoju odjeću i da uzmemo „bijeke haljine” koje nam preporučuje naš Gospod. Sad je vrijeme da kupimo upravo te haljine. „Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim i on sa mnom.” (Otkrivenje 3:18-20)

Svetkovanje subote

Kompilacija biblijskih stihova i citata Duha proroštva uz komentare Manuela Hende

Kao narod vrlo smo dobro upoznati s čudesnom istinom o sedmom danu. Subota nam je dana od Boga, a njezina svetost se jasno ističe u Svetim spisima. Gospod želi da Njegov pogaženi zakon uzdignemo u ovom mračnom svijetu. Često se zadovoljavamo ovim: redovito posjećujem bogoslužja svake subote, dajem desetak i vjerujem u istinu. Međutim, kad predmet o suboti proučimo u okviru istina povezanih s time, vidjet ćemo kako nas Bog želi poučiti nečemu više i pomoći nam da tako i živimo.

Svetkovanje subote znači više od samog prisustvovanja bogoslužju sedmog dana

„I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga” (Postanak 2:3).

„Subota je zlatna spona koja povezuje Boga i Njegov narod.” (6. Svjedočanstvo, str. 324)

Da bismo subotu držali svetom, moramo biti svet narod. To ne možemo postići ako nismo ujedinjeni s Kristom koji je naša pravednost. Subotu također ne možemo držati

svetom ako u ostalih šest dana ne izvršavamo Božju volju. To je duboka tema, ali potrudimo se da uz molitvu prodiremo dublje u Božju Riječ kako bismo razumjeli svoju prednost, ali i svoju odgovornost pred Bogom. U 1. Petrovoj poslanici 2:9 upućuje nam se osobit poziv da kao Kristovi sljedbenici izvršimo čudesan nalog.

„Subotu treba svetkovati daleko svetije nego što to čine mnogi koji tvrde da su štovatelji subote. Oni koji se po pitanju svetkovanja subote ne drže četvrte zapovijedi, ni po slovu ni po duhu zakona, omalovažavaju Boga i nanose Mu veliku uvredu. On traži da se po pitanju svetkovanja subote izvrši odlučna reforma.” (6. Svjedočanstvo, str. 325)

„Za one koji izvršavaju ovaj zadatak Gospod kaže: “Prozvat ćeš se onim koji sazida razvaline i popravlja putove za naselje. Ako ustegneš nogu svoju u subotu da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavim i slaviš ga, ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago,

ni govoreći (nesvete) riječi, tad ćeš se veseliti u Gospodu i izvest ću te na visine zemaljske i dat ću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca tvojega; jer usta Gospodnja rekoše” (Izaija 58:12-14).” (6. Svjedočanstvo, str. 324)

„Pouke i upute po pitanju ispravnog svetkovanja subote pažljivo treba davati novoobraćenim vjernicima. Moramo biti oprezni, budno pazeći da se površnost, koja je u svetkovanju nedjelje gotovo sveopća praksa, ne uvuče i među one koji tvrde da svetkuju dan koji je sam Bog posvetio i odredio za odmor. Crta razdvajanja između onih koji nose obilježje neba i onih koji nose znak carstva pobune mora biti jasna i potpuno određena.” (6. Svjedočanstvo, str. 325)

Što predstavlja crta razdvajanja? Priprema tijekom cijelog tjedna

„Tijekom cijelog tjedna moramo misliti na subotu i pripremati se da ju svetkujemo u skladu s četvrtom zapovijedi. Svetkovanje subote se treba smatrati ne samo zakonskom obvezom, već trebamo shvatiti njezin

duhovno značenje i utjecaj istog na sve što u životu poduzimamo. Svi oni koji subotu smatraju znakom između Boga i njih samih, pokazujući da je On Bog koji ih posvećuje, predstavljaju svijetu načela Njegove vladavine. Oni zakone Njegovog carstva unose u svakodnevni život. Oni se svakog dana mole da se svetost subote ogleda u njihovom životu. Svakog dana oni Krista uzimaju za svog suputnika i primjerom u svom životu pokazuju savršenstvo Njegovog karaktera. Dobrim djelima u svom svakodnevnom životu oni predstavljaju pravu svjetlost za sve koji su oko njih.

U svemu onome o čemu ovisi uspjeh Božjeg djela, prve se i osnovne pobjede moraju zadobiti u obiteljskom životu. Tu moraju započeti i pripreme za subotu. Tijekom cijelog tjedna roditelji moraju imati na umu da je njihov dom škola u kojoj se njihova djeca pripremaju za nebeske dvorove. Svaka njihova riječ treba biti istinita i na pravom mjestu. Iz njihovih usta ne bi smjela izaći nijedna riječ koju njihova djeca ne trebaju čuti. Duh u kojem govore mora biti potpuno oslobođen razdražljivosti. Roditelji, trudite se tijekom cijelog tjedna živjeti kao da se neposredno nalazite pred očima svetog Boga koji vam je darovao vašu djecu i mlade da ih odgajate za Njega. Pripadnike tog malog hrama u svom domu obučavajte tako da u subotu svi budete spremni za bogoslužje u Gospodnjoj svetinji.” (6. Svjedočanstvo, str. 326)

Sve pripreme trebaju biti završene prije početka subote

„Kad je razmišljanje o suboti tako usredotočeno, onome što je zemaljsko i prolazno neće biti dozvoljeno da u duši ometa i narušava ono što je duhovno. Nijedna dužnost koju treba izvršiti tijekom šest radnih dana neće biti ostavljena za subotu. Svoje snage tijekom tjedna nećemo toliko iscrpljivati svakodnevnim ovozemaljskim poslovima da na dan u koji se sam Gospod odmarao budemo toliko premoreni da ne možemo sudjelovati u službi posvećenoj Njemu.” (6. Svjedočanstvo, str. 327)

Sve pripreme za subotu trebaju završiti u petak. Kad se sve pravilno isplanira nije teško sve završiti točno na vrijeme tako da subotu dočekamo

s pjesmom i molitvom. Petak je dan pripreme i upravo tog dana, prije zalaska sunca, trebaju biti završeni svi poslovi oko pripreme hrane, odjeće, kupanja, čišćenja stana i sveg ostalog.

„Iako se za subotu treba pripremati tijekom cijelog tjedna, petak je ipak dan za posebnu pripremu. Upravo je tog dana Gospod Izraelovim sinovima rekao preko Mojsija: “Sutra je subota, odmor svet Gospodu; što ćete peći, pecite, i što ćete kuhati, kuhajte danas; a što preteče, ostavite i čuvajte za sutra” (Izlazak 16:23). “Narod je išao okolo i skupljao ju, mljeo ju na žrvnjima ili tucao u stupama, kuhao ju u loncima i pravio od nje kolače. Okus joj je bio kao okus kolača pripravljena s uljem.” (Brojevi 11:8) Iz ovog se vidi da su Izraelci u pripremi kruha koji im je bio poslan s neba ipak nešto i sami radili. Gospod im je potpuno određeno rekao da taj posao moraju obaviti u petak, u dan pripreme za subotu. To je bila provjera za njih. Bog je želio vidjeti hoće li subotu doista držati svetom ili neće.” (6. Svjedočanstvo, str. 327)

„Sve pripreme za subotu trebaju biti završene u petak. Pazite da sva odjeća bude pripremljena i da bude završeno s kuhanjem i pripremanjem hrane. Obuća treba biti očišćena, a kupanje završeno. Sve se ovo može odraditi ako to postavimo za pravilo. Subotu ne treba provoditi u popravljivanju odjeće, kuhanju hrane, traženju zadovoljstva ili u bilo kojem drugom ovozemaljskom zanimanju. Prije zalaska sunca ostavite svaki posao ovog svijeta i uklonite ispred svojih očiju sve nereligiozne knjige i novine. Roditelji, sve svoje postupke poduzete po ovom pitanju kao i svrhu svega toga objasnite svojoj djeci i mladima. Neka i oni sudjeluju u pripremi za subotu “po zakonu” (Luka 23:56).” (6. Svjedočanstvo, str. 328)

Priprema srca

Subota je dan koji u potpunosti trebamo posvetiti Gospodu, članovima svoje obitelji i našoj braći i sestrama u zajednici. Koliko je stoga važno da u svemu budemo spremni u molitvi zatražiti i primiti Božji blagoslov.

U dan odmora treba ustati rano, kako uslijed žurbe ne bi gubili subotnje blagoslove. Ako stvorimo naviku kašnjenja na subotnja bogoslužja, što će se dogoditi s našom pripremom za

Kristov dolazak?

„Granice subote trebamo revno čuvati imajući na umu da je svaki trenutak tog dana sveto, Bogom posvećeno vrijeme. Vrijeme od petka u podne pa sve do početka subote poslodavci, kad god za to postoji mogućnost, trebaju svojim radnicima ostaviti slobodno. Dajte im dovoljno vremena za pripremu tako da smirena duha mogu dočekati i pozdraviti Gospodnji dan. Zbog tog nećete imati nikakav gubitak čak ni u ovozemaljskim interesima.” (6. Svjedočanstvo, str. 328)

U pripremi za subotu ne trebamo zaboraviti ni na međusobne odnose. Sama prisutnost bogoslužju neće nam donijeti blagoslov ako u srcu nosimo osjećaj ogorčenosti. Moramo uložiti sve napore da se izmirimo i duhovno ujedinito s braćom i sestrama kao i s članovima svoje obitelji ili ćemo ostati bez blagoslova. „Mir imajte i svetost sa svima, bez ovog nitko neće vidjeti Gospoda” (Hebrejima 12:14).

„Postoji još jedna dužnost kojoj treba posvetiti pažnju na dan pripreme. Tog dana trebamo otkloniti sve nesuglasice između braće i sestara, kako u obitelji tako i u zajednici. Svaku ogorčenost, srdžbu i pakost treba odagnati iz duše. U poniznosti duha “ispovijedajte dakle jedan drugome pogreške i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate” (Jakov 5:16).” (6. Svjedočanstvo, str. 328)

„Prije zalaska sunca članovi obitelji se trebaju okupiti da bi se posvetili zajedničkom proučavanju Božje Riječi, pjevanju i molitvi. Po tom pitanju je reforma neophodna jer su mnogi zanemarili ovu dužnost. Dužni smo priznati svoje grijeh i prijestupe Bogu i jedan drugome.” (6. Svjedočanstvo, str. 329)

Budite spremni u Božji dom ulaziti sa strahopoštovanjem. I oni koji imaju i oni koji nemaju djecu, na bogoslužju trebaju biti ispunjeni strahopoštovanjem, tražeći Gospoda u molitvi i slušajući propovijedi u tišini. Odjeća treba biti prikladna i odgovarajuća za bogoslužje. Imajte na umu da Molitveni dom nije mjesto za hvalisanje modom.

„U obiteljskom bogoslužju trebaju sudjelovati i djeca. Svatko može uzeti svoju Bibliju i pročitati jedan ili dva stiha. Zatim, poslije uobičajene pjesme slijedi molitva. Primjer nam je

u tome ostavio sam Krist. Gospodnja molitva, "Oče naš", nije izgovorena u namjeri da se samo ponavlja kao neka formalnost, nego da bude ilustracija onog kakva naša molitva treba biti – jednostavna, usrdna i sadržajna. U obliku jednostavne molbe iznesite Gospodu svoje potrebe i izrazite zahvalnost za darove Njegove milosti. Time pozivate Isusa kao dobrodošlog gosta u svoj dom i u svoje srce." (6. Svjedočanstvo, str. 330)

„Mnogima su potrebne upute o tome kako se obući kad subotom dolaze na bogoslužje. U Božju prisutnost oni ne trebaju dolaziti u običnoj radnoj odjeći koju nose tijekom tjedna. Svi trebaju imati odjeću prikladnu za subotu, odjeću u kojoj mogu sudjelovati u svetoj službi u Božjem domu. Iako se ne trebamo prilagođavati modi ovog svijeta, ne trebamo ni biti ravnodušni i nemarni po pitanju svog vanjskog izgleda. Iako bez ukrašavanja i nakita, naša odjeća treba biti čista, prikladna i uredna. Božja djeca trebaju biti čista izvana i iznutra." (6. Svjedočanstvo, str. 327)

Ne gubite dragocjene trenutke subotnjeg dana u krevetu. Subotom ujutro članovi obitelji trebaju ustati rano. Ako ustanu kasno, neizbježno će doći do strke i užurbanosti u pripremi za doručak i subotnju školu. Zbog takve užurbanosti često nastaje gužva i nestrpljenje. Na taj način se u obitelji pojavljuju nesveti osjećaji, a subota, tako oskrvljena, postaje teret i njezin dolazak se ubuduće očekuje više sa strepnjom nego s ljubavlju." (6. Svjedočanstvo, str. 329)

Subotom trebamo jesti manje i to lako probavljivu hranu, jer kad se želudac pretrpa, um nije u stanju pravilno shvatiti sve čemu nas Gospod želi poučiti.

„Nije potrebno da hrana koja se priprema za subotu bude bogatija i raznovrsnija nego što je to ostalih dana. Naprotiv, subotnji obroci trebaju biti jednostavniji i manje obilni kako bi um mogao jasno i razgovjetno shvatiti duhovne istine. Prekomjerno uzimanje hrane zamagljuje i ošamućuje mozak. Slušajući i najdragocjenije riječi, čovjek ih neće razumjeti i pravilo shvatiti jer je njegov um ometan nepravilnom prehranom. Prekomjernim uzimanjem hrane u subotu mnogi obeščasćuju Boga više nego što su tog i svjesni." (6.

Svjedočanstvo, str. 329)

Subotnja bogoslužja

„Služite Gospodu veselo; idite pred lice Njegovo pjevajući! Poznajte Gospoda da je Bog. On nas je stvorio i mi smo dostojanije Njegovo, narod Njegov i ovce paše Njegove. Ulazite na vrata Njegova sa slavom, u dvore Njegove s hvalom." (Psalam 100:2-4) „Ime je Njegovo sveto i valja Mu se klanjati." (Psalam 111:9)

„Ulazeći u prostoriju za bogoslužje, zatražite od Gospoda u najusrdnijoj molitvi da odstrani svako zlo iz vašeg srca. Unosite u Božji dom samo ono što On može blagosloviti. Kleknuvši pred Boga u Njegovom hramu, posvetite Mu svoje cijelo biće kao Njegovu svojinu otkupljenu Kristovom krvlju. Molite se za govornika i za onoga koji vodi skup. Molite se da Gospod preko onoga koji iznosi riječi života izlije obilje svojih blagoslova. Molite se u najusrdnijoj težnji srca da i sami primite blagoslov." (6. Svjedočanstvo, str. 335)

Imajmo uvijek na umu važnu činjenicu da smo pozvani prikazivati Krista u svemu što govorimo ili činimo. Čistoća, red i prikladnost trebaju biti obilježje onih koji svetkuju subotu, kako u njihovim domovima, tako i na mjestu bogoslužja. Učite svoju djecu poukom i primjerom da ne stvaraju nemir u Božjem domu.

U Božjoj Riječi imamo i ovaj nalog: „A sve neka vam biva pošteno i uredno" (1. Korinćanima 14:40).

„Božji dom je često oskrvrnjen ponašanjem djece onih koji svetkuju subotu. Roditelji svojim mališanima dopuštaju da trče oko kuće, igraju se, skreću na sebe pažnju prisutnih i pokazuju svoju zlu ćud za vrijeme samog bogoslužja. Pokazano mi je da na skupovima svetih treba vladati sveta tišina. Međutim, dom u kojem se Božji narod skuplja često postaje pravi Babilon, mjesto zbrke i nereda. To izaziva Božje nezadovoljstvo." (Duhovni darovi II, str. 288, 289)

„Oni koji na mjesto bogoslužja dolaze s pravim strahopoštovanjem prema Gospodu, imajući na umu činjenicu da se nalaze u Njegovoj prisutnosti, ugodnu rječitost nalaze i u tišini šutnje. Šaputanje, smijeh i razgovor koji možda ne predstavljaju grijeh na nekom običnom poslovnom mjestu ne smiju se odobravati u

domu koji je posvećen Božjoj službi. Um se treba pripremiti za slušanje Božje Riječi da bi ona imala doista upečatljiv utjecaj na srce." (5. Svjedočanstvo, str. 465)

„Kad se bogoslužje otvara javnom molitvom, svako se koljeno treba saviti u prisutnosti svetog Boga i svako Mu se srce treba uzdizati u tihoj predanosti. Molitve vjernika će biti uslišene i izlaganje propovjednika pokazat će se uspješnim. Beživotno držanje slušatelja u Božjem domu jedno je od glavnih uzroka zašto izlaganje Božje Riječi nije djelotvornije. Melodija zajedničkog pjevanja, u kojoj se istovremeno uzdižu izrazi zahvalnosti mnogih srca, jedno je od Božjih sredstava u djelu spašavanja duša. Svako se bogoslužje treba obavljati svečano i u takvom strahopoštovanju kao da je Božja prisutnost vidljiva za oči svih." (5. Svjedočanstvo, str. 466)

To isto pravilo treba primijeniti i tijekom propovijedi kako bi vaše srce primilo ozbiljnu poruku koja vam se upućuje.

„Dok pratite izlaganje Božje Riječi, imajte na umu, braćo moja, da slušate Božji glas uz posredovanje Njegovog izabranog sluga. Slušajte pažljivo. Nemojte si dozvoliti da zadrijemate ni za jedan trenutak, jer upravo u tom trenutku možete propustiti baš one riječi koje su vam najpotrebne, upravo one riječi koje bi vas, da ste ih čuli i poslušali, sačuvale od zastranjivanja na pogrešne putove. Sotona i njegovi anđeli čine sve što je u njihovoj moći da paraliziraju osjetila slušatelja tako da ne čuju riječi opomene, savjete i ukore ili, ako ih čuju, da to ne utječe na njihova srca i ne dovede do reforme u životu. Ponekad malo dijete toliko privuču pažnju slušatelja na sebe da dragocjeno sjeme istine koje se iznosi s propovjedaonice ne padne na dobru zemlju i ne donosi rod. Ponekad mladići i djevojke imaju toliko malo poštovanja prema Božjem domu i bogoslužju da za vrijeme propovijedi došaptavanjem ili dopisivanjem održavaju vezu jedni s drugima. Kad bi oni mogli vidjeti Božje anđele koji ih promatraju i bilježe njihovo ponašanje, sigurno bi se postidjeli i zgrozili sami nad sobom. Bog želi da pažljivo slušamo Njegovu Riječ jer, dok ljudi spavaju, sotona sije kukolj.

Kad se po završetku bogoslužja priziva blagoslov svi trebaju ostati u miru i tišini, kao da se boje da ne izgube Kristov mir. Pri izlasku se trebaju kloniti međusobnog guranja i glasnog razgovora, osjećajući da su još uvijek u Božjoj prisutnosti te da ih Njegov pogled prati i da se moraju ponašati kao da je On tu vidljivo prisutan. Neka se nitko ne zaustavlja u prolazima ili između stolica da se tu s nekim pozdravlja ili razgovara, zatvarajući tako prolaz drugima. Predvorja i prilazi Božjem domu također trebaju biti okruženi svetim strahopoštovanjem. Ne smiju se pretvarati u mjesto za sastajanje starih prijatelja ili razmjenu uobičajenih svakodnevnih misli i ugovaranje ovozemaljskih poslova. Sve se to treba ostaviti kad se dolazi u Božji dom. Bezbrzihim i bučnim smijanjem te nedolječnim lupanjem koraka, koje se ponekad čuje u granicama Božjeg doma, nanosi se sramota Bogu i svetim anđelima.” (5. Svjedočanstvo, str. 466)

Uživanje u blagoslovu zajedništva

Cilj je našeg zajedničkog okupljanja, osobito subotom, da jedni druge hrabrimo i jačamo u najsvetijoj vjeri. To ne treba biti obično sastajanje, već sveti skup. Razgovori trebaju biti takvog sadržaja da nas oplemenjuju i moralno uzdižu.

„Nikakva loša riječ da ne izlazi iz usta vaših, nego samo što je dobro za napredovanje vjere, da da milost onima koji slušaju” (Efežanima 4:29).

„Mi ne primamo ni stoti dio blagoslova koji bi trebali primiti na skupovima određenim za bogoslužje. Naše se sposobnosti zapažanja trebaju izoštravati.” (6. Svjedočanstvo, str. 334)

Subota je vrijeme kad trebamo skupiti dvostruki dio duhovne mane. To ne znači da propovijedi trebaju biti duže. Ako su srca slušatelja i govornika spremna primiti poruke, Bog će učiniti da Njegova Riječ ne bude zamorna i dosadna. Bogoslužja su i prilike da zahvalimo Bogu za dobra koja nam je učinio i da primljene blagoslove podijelimo s drugima.

„Propovijedi na našim subotnjim skupovima po pravilu trebaju biti kratke. Svima koji ljube Boga treba pružiti mogućnost da izraze svoju zahvalnost i odanost Njemu.” (6.

Svjedočanstvo, str. 333)

„Daniel Webster je prikladno rekao: „Mnogi današnji propovjednici uzmu neki stih apostola Pavla, a onda propovijedaju iz novina. Dok tako čine, ja radije uživam u svojim mislima nego da to slušam. Želim da moj pastor pristupi u Duhu Evanđelja, govoreći: ‘Vi ste smrtnici. Vrijeme vaše provjere je kratko, morate se odlučiti što prije... Uskoro ćete biti pred Božjim sudom. Sudac je na vratima.’” (RH, 23. lipnja 1891.)

„Neka nitko na mjesto bogoslužja ne dolazi malo odspavati. Spavanju u Božjem domu zaista nije mjesto. Dok se bavite svojim ovozemaljskim poslovima sigurno nećete zaspati, jer ste zainteresirani za to što radite. Zar ćemo dozvoliti da služba kojom su obuhvaćeni vječni interesi bude na nižem nivou nego prolazni poslovi svakodnevnog života?” (6. Svjedočanstvo, str. 333)

Subota poslijepodne

Popodnevni trenuci subotnjeg dana također su posebno vrijeme koje ne trebamo koristiti za vlastito zadovoljstvo ili za razgovore o svojim ovozemaljskim interesima. Iskoristimo to vrijeme da o Stvoritelju naučimo nešto više posredstvom Njegovih djela u prirodi. Za one koji imaju obitelj i djecu to je idealno vrijeme da se bliskije povežu s njima. To će za obitelj biti najljepši dan u tjednu.

„Subotnja škola i bogoslužje zauzimaju samo jedan dio subotnjeg dana. Preostali dio dana obitelj može, u duhovnom pogledu, učiniti najdragocjenijim od svih trenutaka subote. Veći dio ovog vremena roditelji trebaju provoditi sa svojom djecom.” (6. Svjedočanstvo, str. 330)

„Zapitaj stoku, naučit će te; ili ptice nebeske, kazat će ti. Ili se razgovori sa zemljom, naučit će te, i ribe će ti morske pripovijediti” (Job 12:7,8).

„Kad je ugodno vrijeme, roditelji sa svojom djecom trebaju izaći u obližnja polja i šumarke. Okruženi ljepotama prirode možete im govoriti o razlozima uspostavljanja subotnjeg odmora. Opisujte im veliko Božje djelo prilikom stvaranja. Pričajte im kako je zemlja bila divna i sveta kad je izašla iz Njegove ruke. Svaki cvijet, svaki žbun i svako stablo odgovaralo je namjeri svoga Stvoritelja.” (6.

Svjedočanstvo, str. 330)

Putovanje subotom

„Želimo li primiti blagoslov obećan poslušnicima, moramo u svetkovanju subote biti određeniji. Strahujem da na taj dan često putujemo i onda kad bi se to moglo izbjeći. U skladu sa svjetlošću koju je Gospod dao po pitanju svetkovanja subote, trebali bismo biti puno oprezniji što se tiče putovanja brodom ili vlakom na taj dan. U tim važnim pitanjima trebamo dati dobar primjer našoj djeci i mladima. Da bismo stigli do udaljenih vjernika i crkava kojima je potrebna naša pomoć i prenijeli im poruku koju, prema Božjoj volji, trebaju čuti, možda će biti neophodno putovati i subotom, međutim, koliko je god to moguće, kupovinu voznih karata i sve ostale pripreme neophodne za putovanje treba izvršiti nekog drugog dana. Kad polazimo na neki duži put, učinimo sve što je u našoj moći, planirajući svoj dolazak tako da na određeno mjesto ne stignemo u subotu.” (6. Svjedočanstvo, str. 332)

(Posljednji odlomak treba shvatiti u kontekstu vremena kad je pisan. Brodove i vlakove je trebalo plaćati kao prijevozno sredstvo kad se putovalo na velike udaljenosti. Vjernici su u to vrijeme putovali zaprežnim kolima, što se tad smatralo odgovarajućim prijevozom. Tehnološka dostignuća su danas prijevoz učinila znatno pogodnijim, ali ovdje spomenuta načela nisu vezana za vrijeme).

Zaključak

„Svetkovanje subote donosi sa sobom velike blagoslove i Bog želi da subotnji dan za nas bude dan radosti. Povodom proglašavanja subote blagoslovenim danom odmora vladala je velika radost. Bog je sa zadovoljstvom promatrao djela svojih ruku. Za sve što je stvorio On sam reče da “dobro bijaše vrlo” (Postanak 1:31). Radost je ispunjavala i nebo i zemlju “kad pjevahu zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klicahu” (Job 38:7).” (6. Svjedočanstvo, str. 322)

Ne zaboravimo da je subota dana za razgovor s našim Stvoriteljem, Otkupiteljem i onim koji nas posvećuje. Moja je molitva da svatko od nas primi obilje Njegovih blagoslova. „Jer je Sin čovječji gospodar i subote” (Matej 12:8).

Raditi, jer dolazi noć

Kompilacija biblijskih stihova i citata Duha proroštva uz komentare F. Matyasa

Jedna od karakteristika suvremenog svijeta u kojem živimo je ta da se prvobitna Božja namjera po pitanju dana i noći potpuno izgubila iz vida. No, u Bibliji čitamo: „I vidje Bog svjetlost da je dobra i rastavi Bog svjetlost od tame” (Postanak 1:4).

Kad sam bio mali dječak, ljudi su u selima mirno živjeli ne dozvoljavajući da se noć pretvori u radno vrijeme. „Dan je vrijeme za rad, a noć je vrijeme za odmor”, govorili su. Međutim, stari neprijatelj svega što je dobro lukavo je radio. Kako je predodžba o danu kao vremenu za rad potiskivana, nastajalo je sve više noćnih lokala te je uništavana ljubav i prirodna sklonost ljudi za dnevnim radom. Nadalje, moderno shvaćanje se ušuljalo i u naše domove i na nesreću uništilo dobre radne navike u mnogim domaćinstvima.

Ljudi danas nisu u stanju efikasno raditi zbog toga što svoje snage iscrpljuju u kasnim noćnim satima. U doba patrijaraha ljudi su znali kako pravilno koristiti svoje vrijeme. Noći su provodili u odmaranju i snu, a dane u radu i drugim aktivnostima. „Jakov se žalio Labanu što ga danju opterećuje napornim radom a noću lišava sna. „Danju me ubijaše vrućina, a noću mraz i san mi ne padaše na oči” (Postanak 31:40).

David je ustajao rano da bi hvalio i slavio Boga. „Probudi se, dušo moja! Probudi se, harfo i citaro, ustat ću rano” (Psalam 108:2).

I sam je Krist pravilno koristio dnevnu svjetlost: „Rano ujutro, još za mraka, ustane, izide i povuče se na samotno mjesto i ondje se moljaše.” (Marko 1:35). On je u svojim poukama pokazao tko svoj posao voli raditi noću: „Dok su

njegovi ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, posije posred žita kukolj i ode” (Matej 13:25).

Božja namjera za Njegov odabran narod

„Ustani, svijetli se, jer dođe svjetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazat će se nad tobom” (Izaija 60:1,2).

„Bog je odredio da Njegov narod bude svjetlost svijetu. Iz njihovog života treba zasjati slava Njegovog zakona. Da bi se to ostvarilo, Bog je dao odabranom narodu povoljan položaj među narodima na zemlji.” (Proroci i kraljevi, str. 45)

Gospod je preko svojih proroka opominjao Izraelce jer nisu bili vjerni u ostvarivanju ove namjere: „Čujte riječ Gospodnju, sinovi

Izraelovi, jer Gospod ima parbu sa stanovnicima zemaljskim jer nema istine ni milosti ni znanja za Boga na zemlji” (Hošea 4:1).

„U vremenu koje je prethodilo prvom Kristovom dolasku, mrak je pokrivaio zemlju i velika tama narode. Milijuni ljudi su živjeli u sjenci smrti. Njihova jedina nada je bila da će te tame nestati i da će im se nakon toga Bog otkriti.” (Proroci i kraljevi, str. 471)

Kristov način rada

David je, kao Božji pomazanik, proročkim okom unaprijed vidio da će Kristov prvi dolazak biti „kao svjetlost jutarnja kad Sunce izlazi jutrom bez oblaka” (2. Samuelova 23:4). Prorok Hošea također svjedoči: „Jer Mu je izlazak uređen kao zora” (Hošea 6:3).

„Svjetlost dana mirno i tiho osvaja zemlju, razgoni sjenke mraka i budi zemlju u život. Tako se trebalo javiti i Sunce Pravde. ‘I zdravlje će biti na zracima njegovim’ (Malahija 4:2). I ‘narod koji hodi u tami vidjet će vidjelo veliko’ (Izaija 9:2).

Kako se ispunilo ovo obećanje?

„Ja sam svjetlost svijetu”, kaže Krist; „tko ide za mnom neće hodati po tami, nego će imati svjetlost života” (Ivan 8:12).

„Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijetu” (Ivan 9:5).

„I divljahu se nauci Njegovoj, jer ih učaše kao onaj koji ima vlast, a ne kao književnici” (Marko 1:22).

„A ljudi vidjevši čudiše se i hvališe Boga koji je dao takvu vlast ljudima” (Matej 9:8).

„Veliko mnoštvo naroda krenulo je za njim i on ih je iscjeljivao ondje.” (Matej 19:2).

„Isus se s učenicima povuče k moru. Za Njim je išao silan svijet iz Galileje. I iz Judeje, iz Jeruzalema, iz Idumeje, iz Transjordanije i iz okolice Tira i Sidona. Silno je mnoštvo čulo što čini i navalilo k Njemu. Stoga reče učenicima neka mu se zbog mnoštva pripravi lađica da ga ne bi zgazili. Jer mnoge je ozdravio pa su se svi koji bijahu pogođeni kakvim zlom bacali na Nj da bi ga se dotakli. A nečisti duhovi, čim bi ga spazili, padali bi preda nj i vikali: “Ti si Sin Božji!” (Marko 3:7-11).

“Isus je s dubokom usrdnošću promatrao kako se, dok On govori, mijenja izraz lica njegovih slušatelja. Veliko su Mu zadovoljstvo činila lica na kojima se vidjelo zanimanje i odobravanje. Spasitelj se radovao što su strijele istine prodirale do srca, probijajući barijeru sebičnosti i izazivajući pokajanje, a najzad i zahvalnost. Njegovo lice bi se ozarilo radošću kad bi, prelazeći pogledom preko mnoštva slušatelja, prepoznao među njima lica koja je već ranije vidao. U takvima je vidio buduće podanike svog carstva.” (Čežnja vjekova, str. 232)

Isus poziva na rad

„Gledajući ljude sažali im se, jer bijahu smeteni i rasijani kao ovce bez pastira. Tad reče učenicima svojim: žetve je mnogo, a poslanika malo. Molite se dakle gospodaru od žetve da izvede poslanike na žetvu svoju” (Matej 9:36-38).

„I pristupivši Isus reče im govoreći: dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeci ih da drže sve što sam vam zapovijedio i evo Ja sam s vama u sve

dane do svršetka svijeta. Amen.” (Matej 28:18-20).

Je li ovaj poziv upućen samo prvim učenicima?

„A onima koji Ga primiše dade vlast da budu sinovi Božji, onima koji vjeruju u ime Njegovo” (Ivan 1:12). Što je uključeno u ovaj poziv? Misija ili zadatak Kristovih sljedbenika. „Vi ste svjetlost svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji” (Matej 5:14).

Onima koji shvaćaju svoju misiju neophodna je upravo ova sila da bi svojom zahvalnošću i radom službom odražavali karakter Velikog Darovatelja i poslušnost Njegovom zakonu ljubavi koji vlada tamo gdje nitko „ne traži svoje” (1. Korinćanima 13:5).

„Mnogi su u svom srcu pažljivo čuvali bisere istine koji su tijekom toga važnog dana sišli s Kristovih usana. U takvim su ljudima oživjele nove misli, probudile su se nove težnje i počeo je novi život. Poslije Kristovog raspeća i uskrsnuća, ti su se ljudi izjasnili za Krista i svoju Bogom danu ulogu izvršili su savjesno i revno, u skladu s veličinom djela. Šireći poruku Evandjelja, oni su utjecali na srca razotkrivajući staro praznovjerje koje je tako dugo držalo u ropstvu živote tisuću ljudi. Pred njihovim su svjedočanstvom ljudske teorije i filozofije postajale prazne priče. Ogromne su posljedice proizašle iz riječi koje je Spasitelj uputio toj začuđenoj, zaprepaštenoj gomili u jeruzalemskom hramu.” (Čežnja vjekova, str. 596)

O sebi i svom načinu rada Krist je rekao: ‘Meni valja činiti djela Onoga koji me posla, dok je dan. Dolazi noć kad nitko ne može raditi. Dok sam na svijetu, svjetlost

sam svijetu” (Ivan 9:4, 5).

„Tko danju ide ne spotiče se, rekao je zatim Isus, ‘jer vidi vidjelo ovog svijeta’. Tko čini Božju volju, tko ide putem koji je Bog odredio, taj se ne može spotaći i pasti. Svjetlost Božjeg Duha koji ga vodi omogućuje takvom čovjeku jasno shvaćanje njegove dužnosti i vodi ga ravno do završetka njegovog djela. ‘A tko ide noću spotiče se, jer nema vidjela u njemu’. Tko ide putem koji je sam izabrao, na koji ga Bog nije pozvao, taj se spotiče. Za njega se dan pretvara u noć i ma gdje bio u opasnosti je.” (Čežnja vjekova, str. 509)

Opasnost

„Sotoninoj politici odgovara da se ljudi formalno drže vjere, ali da nemaju duha žive pobožnosti.” (Vjekovni sukob, str. 340)

„Ovakvo stanje nikad ne nastaje, a da uzrok za to ne postoji u samoj crkvi. Duhovna tama koja pada na narode, crkve i pojedince nikad nije bila prouzročena nekakvim samovoljnim uskraćivanjem božanske milosti od strane Boga, nego zanemarivanjem i odbacivanjem božanske svjetlosti od strane ljudi. Upečatljivu sliku ove istine pruža nam povijest Hebreja u Kristovo vrijeme. Odajući se potpuno služenju ovom svijetu i zaboravivši na Boga i Njegovu Riječ, njihov je um postao zamračen, a srce pohotno i vezano samo za ovozemaljske interese. Zato su u pogledu Mesijinog dolaska bili u potpunom neznanju i u svojoj su oholosti i bezvjerju odbacili Otkupitelja.” (Vjekovni sukob, str. 340)

U danima prvih učenika

Kad je Krist nakon svog uznesenja ispunio obećanje dano učenicima, poslavši im Utješitelja, Svetoga Duha, oni su bili sposobni svjedočiti o Kristu s velikom silom. „Krist je ispunjavao svaku njihovu misao, napredak Njegovog carstva bio je njihov životni cilj. Oni su u duši i karakteru postali slični svom Učitelju a ljudi su za njih znali da su bili s Isusom. (Djela 4:13).” (Djela apostola, str. 33)

„Isusovo ime su mogli izgovarati s pouzdanjem i sigurnošću jer, nije li On bio njihov prijatelj i stariji brat? Održavajući blisku vezu s Kristom dok je bio na zemlji, oni su ostali s Njim i kad je otišao na nebo. Kakvim li su plamenim riječima izražavali svoje misli dok su svjedočili za Njega! Njihova su srca bila prepuna čovjekoljublja tako dubokog i dalekosežnog da ih je to nagonilo da idu na kraj svijeta svjedočeći o Kristovoj sili. Ispunjavala ih je žarka čežnja da nastave djelo koje je On započeo. Shvatili su svu veličinu svog duga prema nebu i svu težinu i odgovornost svog zadatka. Osnaženi darom Svetog Duha krenuli su ispunjeni težnjom da prošire i upotpune pobjedu križa. Duh ih je oživljavao, bodrio i govorio preko njih. Kristov mir im je odsajjivao s lica. Posvetili su cijeli svoj život Kristovom djelu i njihov lik odražavao je tu predanost.” (Djela apostola, str. 34)

„U danima apostola kršćanski su vjernici bili ispunjeni revnošću i oduševljenjem. Oni su bili tako neumorni u svom radu za Učitelja da su Evandjelje, usprkos najgorčenijem otporu neprijatelja, za vrlo kratko vrijeme proširili

po svim tad naseljenim dijelovima svijeta. Revnost koju su u to vrijeme pokazivali Isusovi sljedbenici pero nadahnuća je zabilježilo za ohrabrenje vjernicima u svim vjekovima.” (Djela apostola, str. 435)

Bog može blagosloviti samo one koji surađuju s Njim

„Slično Kristu, i današnji sljedbenici Najvišega trebaju izaći na putove kojima prolaze putnici iz svih krajeva svijeta. Skrivajući svoje ‘ja’ u Bogu kao što je to Krist činio, oni trebaju sijati sjeme evandjelja i upoznavati druge s dragocjenim istinama Svetoga pisma koje će uhvatiti dubokog korijena u duši i srcu te donijeti plod za vječni život.” (Proroci i kraljevi, str. 47)

Gospodnja sluškinja nas upozorava: „Možete biti sigurni da oni koji nisu primili ni cijenili ranu kišu, neće uvidjeti ni shvatiti vrijednost kasne kiše kad se Sveti Duh bude izljevao.” (Svjedočanstva za propovjednike, str. 399)

Tko sve treba raditi?

„Dok je cijelo nebo u pokretu, šaljući vjesnike u svaki dio svijeta da doprinose djelu otkupljenja, pripadnici crkve živoga Boga također trebaju surađivati s Isusom Kristom. Vi ste udovi Njegovog tajanstvenog tijela. On je glava koja kontrolira sve udove tog tijela. Sam Isus, u svojoj beskrajoj milosti, djeluje na ljudska srca, potiče duhovni preporod tako začuđujuće da se anđeli, promatrajući to, dive i raduju.” (RH, 24. prosinca 1908.)

„Ako je Gospod ikad govorio

preko mene, On govori kad kažem da radnici koji sudjeluju u odgovornom, propovjedničkom i zdravstveno-misionarskom radu moraju djelovati kao cjelina, radeći pod Božjim nadzorom, pomažući i usrećujući jedan drugoga. Oni koji su uključeni u rad naših škola i sanatorija moraju raditi usrdno i revno. Djelo koje se izvršava pod djelovanjem Svetog Duha, iz ljubavi prema Bogu i čovječanstvu, nosit će božanski pečat i utjecati na ljudski razum. Gospod poziva naše mlade da krenu u naše škole i da se brzo osposobljavaju za službu. U raznim mjestima, izvan gradova, treba osnovati škole u kojima bi mladi dobili odgoj koji će ih pripremiti za evanđeosko djelo i zdravstveno-misionarski rad.” (9. Svjedočanstvo, str. 175)

„Žene koje rado obavljaju svaki posao koji se nađe pred njima, koje vedrog duha pomažu svojim supružnicima u nošenju tereta te koje odgajaju svoju djecu na slavu Božju, takve žene su misionari u najvišem smislu te riječi.” (2. Svjedočanstvo, str. 519)

Djeca i mladi trebaju biti misionari u domu, čineći sve što je u granicama njihove mogućnosti i što netko može učiniti. Savjesnim obavljanjem dužnosti koje vam izgledaju beznačajne možete pokazati pravi misionarski duh.” (The Adventist Home, str. 245)

„Kad Duh Gospodnji djeluje na srca roditelja, njihove molitve praćene suzama uzdižu se do Boga, a kao odgovor na njih primit će milost i mudrost s neba te će biti u stanju zalagati se za svoju neobraćenu djecu. Čim se takav duh pokaže u obitelji, to će se prenijeti i u zajednicu, a oni koji su na taj način misionari u svom domu, postat će Božja oruđa

i u zajednici i u svijetu. Institucije koje je Bog uveo imat će tako sasvim drukčiji karakter.” (RH, 14. ožujka 1893.)

Krist čeka vas

„Gospod poziva da se svaki talent i svaka sposobnost pravilno upotrijebe. Kad se duhovna lijenost i nehaj iskorijene iz zajednice, Gospodnji će se Duh pokazati u milosti, božanska sila pratit će ljudske napore, zajednica će vidjeti posredovanje Gospoda nad vojskama, a svjetlost o istini i znanje o Bogu i Isusu Kristu kojeg je On poslao širit će se na sve strane. Mnoge će se duše obraćati Gospodu kao i u danima apostola. Svjetlost anđela iz Otkrivenja 18:1 obasjat će zemlju. Kad pustinja crkve postane kao radno polje, a radno polje postane kao mlada šuma, to će učiniti Sveti Božji Duh kad se izlije na Njegov narod. Nebeske sile dugo čekaju na ljudska oruđa – članove zajednice – da surađuju s njima u velikom djelu koje se treba izvršiti. Sve to čeka na vas. Koliko je ogromno polje, koliko je opsežna namjera da svako Bogu odano srce svom snagom prihvati rad kao oruđe božanske sile. Neka svi koji vjeruju u istinu za ovo vrijeme odbace svoje nesuglasice, zavisti, ogovaranja i zla nagađanja. Zbližite se, zbližite se međusobno. „Duše svoje očistivši Duhom u poslušnosti istini za nelicemjerno bratoljublje, čista srca ljubite iskreno jedni druge” (1. Petrova 1:22).” (Bilten G.K. 28. veljače 1893.)

„Oni koji ne ulažu nikakve odlučne napore već jednostavno čekaju da ih Sveti Duh natjera na djelovanje, propast će u mraku. Ne smijete mirno sjediti ne poduzimajući ništa u Božjem

djelu.” (Kršćanska služba, str. 228)

Ovo je proročanstvo za naše vrijeme. „Kad se božanska sila ujedini s ljudskim naporima, djelo će se širiti kao vatra kroz strnjiku. Anđeli će izvršiti zadatak koji su uz Božji blagoslov mogli izvršiti i ljudi da nisu zanemarili zahtjeve koje im je Bog uputio.” (Odabrane poruke I, str. 118)

„Anđeo koji se pridružuje objavljivanju treće anđeoske poruke osvjetlit će cijelu zemlju svojom slavom. Ovdje je najavljeno djelo širokih razmjera i neuobičajene sile.” (Vjekovni sukob, str. 540)

“Božje sluge, lica ozarena nebeskim posvećenjem, žurit će od mjesta do mjesta da objave poruku neba. Tisuće glasova, širom zemlje, objavljuvat će opomenu.” (Vjekovni sukob, str. 541)

Draga braćo i sestre, radimo dok još traje dan. Nije dovoljno samo prihvatiti istinu i biti dio Božje zajednice ostatka. Radimo dok se Krist, izvor naše svjetlosti, još uvijek nalazi u Svetinjama nad svetinjama. Radimo dok se Sveti Duh zalaže za nas!

Ako se ne krene na rad

„Razdoblje velike svjetlosti, ukoliko se ta svjetlost ne prihvati i ne primijeni u životu, bit će pretvoreno u vrijeme slično razdoblju duhovne tame. Djelovanje izvršeno Božjim Duhom, ukoliko ljudi ne cijene i ne gaje te svete utiske i ne ostanu na svetom tlu, oslabit će i nestati iz njihovog uma. Oni koji žele napredovati u duhovnom znanju moraju ostati pored samog izvora žive vode da bi se ponovno i ponovno napajali na tim spasonosnim izvorima koji su tako milostivo otvoreni. Taj izvor osvježenja i kreposti oni ne

„Ako vjerno obraduješ vinograd svoje duše, Bog će te učiniti svojim suradnikom ne samo za sebe, nego i za druge.“

smiju nikad napustiti, već srca punih zahvalnosti i ljubavi zbog demonstracije Božjeg suosjećanja i Njegove dobrote, stalno piti vodu života.” (Odabrane poruke I, str. 135)

„Licemjerna oholost i pouzdanje u nekakvu svoju pravdu ili ispravnost nije istinska pravednost i tko uporno ostaje pri takvom stavu bit će prepušten posljedicama ove sudbonosne obmane. Mnogi i danas tvrde da drže Božje zapovijedi, ali u njihovom srcu nema Božje ljubavi i zato ju ne mogu prenijeti na druge. Krist ih poziva da se ujedine s Njim u Njegovom djelu spašavanja svijeta, ali oni se zadovoljavaju samo time da kažu: ”Hoću, Gospodaru!” Oni to kažu, ali ne polaze na posao. Oni ne surađuju s onima koji zaista rade u Božjem djelu. Oni su neradnici. Slično nevjernom sinu oni daju lažna obećanja Bogu. Kad pristupaju zajednici polažu zavjet, oni se svečano zaklinju da prihvaćaju Božju Riječ, da će joj se pokoravati i da će svoj život posvetiti Božjoj službi. Međutim, sve

je ostalo samo na riječima. Svojim ispovijedanjem oni tvrde da su Božja djeca, ali svojim životom i karakterom oni poriču ovo srodstvo. Oni se ne potčinjavaju Božjoj volji i žive lažnim životom.” (Kristove priče, str. 245)

„Kako će gorko mnogi zaplakati zbog propuštenih prilika i mogućnosti kad zauvijek bude kasno! Danas imamo talente i prilike, ali ne znamo koliko dugo će nam to još biti na dohvat. Zato radimo dok je dan; jer dolazi noć kad nitko ne može raditi. 'Blago služi onome kojega Gospodar njegov, došavši, nađe da čini tako'

(Luka 12:43).” (Svjedočanstva za propovjednike, str. 169)

„Ako vjerno obrađuješ vinograd svoje duše, Bog će te učiniti svojim suradnikom ne samo za sebe, nego i za druge. Prikazavši ovdje zajednicu svojim vinogradom, Krist nije htio reći da svu ljubav i sve svoje napore trebamo samo posvetiti našim članovima. Gospodnji se vinograd treba stalno širiti. On želi da se njegovi ogranci i loze pružaju po svim krajevima zemlje. S obzirom da smo zahvaljujući Božjoj milosti primili pouke o tome kako se njeguju ove dragocjene biljke, dužni smo to stečeno znanje prenositi i na druge. Na taj način možemo širiti Gospodnji vinograd. Bog čeka na dokaz naše vjere, naše ljubavi i našeg strpljenja. On budno pazi jesmo li iskoristili svaku duhovnu prednost koja nam je pružena kako bismo postali vrijedni radnici u Njegovom vinogradu na zemlji te kako bismo na kraju mogli ući i u onaj rajski dom u Edenu iz kojega su Adam i Eva istjerani zbog učinjenog prijestupa.” (Kristove priče, str. 248)